

KOMMUNISTISK POLITIK

Collage: Michael Dickinson
Carnival of Chaos

*HILSEN FRA
DET HVIDE HUS*

Nr. 4

9. årg.

2005

18. februar -

3. marts

Støttepris 12 kr.

TEMA: HISTORIESLUT?

Foghs dagsorden s. 2 ● Åbent brev til venstrekrafterne s. 3 ● Valganalyse s. 4 ●
Danmark, Israel og Palæstina s. 6 ● Brokkeri kontra utilfredshed s. 8 ●
Skibsrederen og kupkongen s. 10 ● Ej til besvær - kunaflastet s. 11 ●
100 år fra nu s. 12 ● Prostitutionstvang s. 14 ● Bush's fornyede krig s. 15 ●
Interview fra Porto Alegre s. 16 ● Skakbrædtet og olien i sandet s. 18 ●
Debat s. 22 ● Tid til selvransagelse s. 24

Foghs dagsorden

KOMMUNISTISK POLITIK

Folketingsvalget gav krigsforbryderen Anders Fogh Rasmussen grønt lys til at fortsætte sin dagsorden.

Danmark er internationalt at finde blandt den aggressive og krigsgale imperialismes kernelande, som et hjul i den akse, der udgøres af George W. Bush's USA, Ariel Sharons Israel og Tony Blairs UK, som lige nu forbereder angreb på Iran, Syrien og andre suveræne lande, som ikke truer andre, og som i modsætning til 'ondskabens trio' ikke besidder atomvåben.

Fogh og Co. udlægger resultatet af valget som en vælgergodkendelse af denne politik og den danske deltagelse i den ulovlige krig og besættelse af Irak.

I forhold til opbygningen af Den Europæiske Union vil Foghs Danmark balancere mellem de europæiske supermagtsdrømme og det 'transatlantiske partnerskab'. At få sikret et Ja ved den kommende folkeafstemning om unionsforfatningen er en hovedprioritet for Fogh og Co. ved begyndelsen af dens anden regeringsperiode.

Indadtil vil Fogh og Co. videreføre den nyliberalistiske offensiv mod arbejderklassen og danskerne: Foghs 'vision' for Danmark er – trods al pragmatisme og 'midtsøgning' – en unionstilpasset minimalstat, hvor arbejderne fratages deres tilkæmpede rettigheder, hvor de sociale budgetter barberes ned til et minimum (bestemt af klassekampens styrkeforhold): Skibsredens og de multinationales (skatte)paradis, helvede for de underste. Denne kurs kaldes 'strukturereform', 'vel-færdsreform' – Fremtidens Danmark.

Valgløfternes tid er forbi: Nu skal de konkretiseres, modificeres og der skal sættes adresse på dem, der skal betale regningerne: det er ikke A.P.Møller. Den skjulte dagsorden, som sløret ikke blev løftet for i valgkampen, vil træde i karakter.

Det vil blive en periode med skærpet klassekamp. Arbejderne bliver tvunget på barrikaderne for at slå Foghs dagsorden tilbage.

Valget har efterladt socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti i en dyb krise. Det kostede ikke bare Mogens Lykketoft og Holger K. Nielsen posterne som partiformænd, men det efterfølgende slagsmål i begge partier om formandskabet afslører også dybe interne modsætninger om partiernes politiske platform. 'Fløjkrigene' er brudt ud – og partier-

ne søger med lys og lygte efter formandskandidater, hvis hovedopgave vil være at holde sammen på stumperne og videreføre de interne kompromisser, den interne magtbalance, som Lykketoft og Holger K. hver især havde etableret.

Det vil ikke være så nemt igen. Vælgertilbagegangen for de to partier er et plastisk udtryk for reformismens, den socialdemokratiske klassesamarbejds politik, krise. Den aggressive imperialisme og den nyliberale Union har ingen plads til det traditionelle reformistiske klassesamarbejde. Borgerskabets kontrakt med socialdemokraterne er opsagt.

Hverken socialdemokraterne eller SF har formået at formulere et selvstændigt projekt, en reformistisk vision for fremtidens Danmark. Før i tiden hed projektet 'demokratisk socialisme', 'socialisme via flertal i folkettinget', 'skabelsen af et arbejderflertal'. I konkretiseret form hed det f.eks. 'overskudsdeling', 'ØD', 'demokratisering' (eller i DKPs variant: 'antimonopolistisk demokrati').

I dag hedder det ingenting. Alle partier konkurrerer på fraser om 'mennesket i centrum': Det er de borgerlige partiers reklamefolk mindst lige så dygtige til som reformisterne.

I praksis har de to socialdemokratier indsnævret deres fremtidsvisioner til en luftig plan om at reformere Den Europæiske Union, som de vil forvandle til en global 'moralsk' supermagt, som lægger afstand til den aggressive amerikanske supermagt.

Denne drøm både modsiges af alle erfaringer med Unionen og modsiges af selve dens grundlag – den nyliberalistiske unionsforfatning – er det ikke nemt for S eller SF at overbevise om deres nye projekt, endsige sikre sig begejstret tilslutning.

De har placeret sig som halehæng til det europæiske monopolbourgeois projekt 'Europas Forenede Stater'. Der er ikke noget at sige til, at også en stor del af arbejdervælgerne finder, at det så kan være hip som hap med, hvem der i Danmark skal stå i spidsen for projektet, og falder for de borgerlige partiers udspekulerede demagogi.

Folketingsvalget har endelig gravlagt ideen om 'arbejderflertallet' – som strategi eller taktik.

Det er Fogh og Co., som suverænt sætter den parlamentariske dagsorden.

Redaktionen 15. februar 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 275 kr.

År (26 nr.) 450 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.

fredag den 25. februar 2005

Åbent brev til venstrekræfterne

Til antikrigsbevægelsen og de folkelige bevægelser og organisationer ...

Til Enhedslisten, Socialistisk Folkeparti, DKP, DKP/ML, KPID, IS og øvrige partier og organisationer på den danske venstrefløj ...

Folketingsvalget genindsatte Anders Fogh og hans blok af reaktionære ved regeringsmagten.

Venstrekræfterne i Danmark må konstatere et større parlamentarisk nederlag, når det ikke lykkedes at vælte den sorte regering, der burde være fældet på dens gerninger – ikke mindst Danmarks deltagelse i den forbryderiske krig mod Irak, som et klart flertal af danskerne vender sig imod.

Valget var en gunstig mulighed for at fjerne Fogh og Co. – og den blev forspildt.

Der er grund til at overveje, hvad der gik galt – og ikke mindst til at fastlægge en ny handlingsretning for vores kamp.

Den internationale situation er farligere og mere truende end vi nogensinde før har oplevet. Imperialismen løber amok og har forvandlet verden til et inferno af krig og eksploderende fattigdom. Nye krige og mere kaos ligger i Bush-administrationens kort.

Fogh og Co. vil fortsætte deres kurs: krigsdeltagelse udadtil, klassekrig mod 'velfærden', mod arbejderne og det store flertal indadtil.

Sådan er situationen – sagt uden omsvøb.

Nederlaget ved folketingsvalget var ikke bare et nederlag for Socialdemokratiet og SF. Det var et nederlag også for 'venstrefløjens' parlamentariske strategi, som i årevis har bundet sig fast til Socialdemokraterne som det centrale parti i et alternativ til de åbent borgerlige regeringskonstellationer.

Bag det har ligget forestillingerne om en socialdemokratisk ledt regering som 'det mindre onde', troen på at socialdemokraterne kan 'trækkes til venstre' og, for nogles vedkommende, den ældgamle drøm om et parlamentarisk 'arbejderflertal', som skulle bane vej for et socialistisk Danmark.

Det er på tide at opgive disse illusioner og drømme og se virkeligheden i øjnene. Denne parlamentariske taktik, som et flertal blandt de danske venstrekræfter blindt og rutinemæssigt har fulgt, har spillet fallit.

Det er nødvendigt med en anden kurs, et andet projekt. I stedet for at sætte en parlamentarisk taktik i centrum må det basere sig på den reelt eksisterende modstand mod krigen og dansk krigsdeltagelse, mod Den europæiske Union og unionsforfatningen, mod det nyliberale felttog mod 'velfærden' og de tilkæmpede rettigheder.

Der må med andre ord bygges en 'front' nedefra – en folkelig enhedsfront mod krig, mod monopolernes Europæiske Union, mod det nyliberale felttog og dets udslag i Danmark.

En front af organisationer og bevægelser, der markerer sig i gaderne, og som organiserer og mobiliserer de unge, arbejderne, de arbejdsløse, folk på overførsel.

En anti-imperialistisk front, som

vender sig mod den amerikanske imperialisme og dens krige og krigsalliancer. En front for fred og social fremgang i Danmark og globalt.

En front mod Unionen og unionsforfatningen.

En front, der forsvarer arbejdernes og det store flertals tilkæmpede rettigheder og vender sig mod det nyliberale felttog.

En front, der formulerer en selvstændig platform og selvstændige krav – og som rejser dem over for enhver regering, alle folketingets partier.

Kimen til en sådan front eksisterer allerede. Et sådant program, som det skitserede, repræsenterer det store flertals interesser. Vi oplever i disse år en polarisering og radikaliserings af den danske befolkning, som ikke kun går i retning af højrepartierne, men med en klar og stærk venstregående bevægelse, ikke mindst blandt de unge.

Den kom dårligt til udtryk ved folketingsvalget. Det parlamentariske spil splitter kræfterne op og forhindrer samling af venstrekræfterne. Illusionerne om det socialdemokratiske ledte regeringsalternativ splitter yderligere.

Arbejderpartiet Kommunisterne opfordrer alle folkelige organisationer og bevægelser, de progressive faglige kræfter, alle partier og organisationer, der føler sig som hørende hjemme på venstrefløjens, til at drage de nødvendige konklusioner af den hidtidige parlamentariske taktiks fiasko og være med til at opbygge det reelle folkelige alternativ.

**ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE**

15. februar 2005

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Hvad viser FV2005?

Af Kommunistisk Politik

FV2005 var et kæmpenederlag for den socialdemokratisk ledte opposition og for 'arbejderflertallet'. Venstrekræfterne må drage konsekvensen.

Det var en sigende illustration af resultatet af folketingsvalget, der gav krigsforbryderregeringen Fogh Rasmussen 'mandat' til at misregere Danmark de næste fire år:

Begejstret over, at den sorte koalition af Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti vandt valget, luftede Anders Fogh Rasmussen muligheden for, at denne valgsejr blev brugt til at gennemføre folkeafstemningen om unionsforfatningen allerede i dette forår, for ikke at kollidere med kommunalvalget til november.

Intet herom er imidlertid afgjort. Nu rejser der sig stærke røster imod Foghs plan. Socialdemokraterne og SF er i krise og i færd med at gennemføre problematiske formandskifter, så Fogh opfordres til at besinde sig og ikke

udskrive folkeafstemning, for 'der er brug for en fuld indsats fra alle unionspartierne for at sikre et ja'. Dertil er et dueligt S og SF nødvendigt!

Denne situation fortæller både noget om dybden af nederlaget for den 'parlamentariske opposition' og om denne 'oppositions' karakter af støtte til borgerskabets politik.

Anders Fogh er borgerskabets kårne regeringsleder, og den første venstrestatsminister, der har opnået genvalg og mere end en regeringsperiode, men Socialdemokratiet og SF er nødvendige brikker for at sikre politikens gennemførelse.

Valgets lære (1)

Fogh-regeringen har truffet den måske vigtigste beslutning, nogen dansk regering har truffet i efterkrigstiden. Den er gået i krig mod et andet land, mod Irak,

som ikke udgjorde nogen som helst trussel mod Danmark. Fogh har gjort Danmark til deltager i en imperialistisk aggressionskrig og en af den superreaktionære Bush-administrations nærmeste allierede.

Den kan udlægge – og udlægger – sit genvalg som en godkendelse af denne krigsforbryderiske politik, som fortjener at blive stillet for en domstol og ikke belønnes med fornyede ministerposter.

Alene på dette spørgsmål, hvor Fogh har et klart og vredt flertal af danskerne imod sig, burde han og hans sorte slæng være væltet.

Regeringens arbejderfjendske, ungdomsfjendske og i det hele taget fjendske politik i øvrigt burde også være nok til at vælte den på dens egne gerninger mod flertallet af befolkningens interesser.

Men Fogh sidder der endnu, fordi den parlamentariske opposition – især S, R og SF – ikke udgør noget grundlæggende alternativ til Fogh og den førte politik.

Den beskylder regeringen for at føre blokpolitik (hvad den *også* gør), men har selv stået forrest i køen for at være med til at 'få indflydelse på' regeringens reaktionære politik. Den har støttet den ulovlige besættelse af Irak, støtter unionsforfatningen, strukturreformen og de øvrige nyliberalistiske og EU-dikterede angreb på det store flertal.

Det er den egentligste årsag til den parlamentariske oppositions, herunder 'arbejderpartierne' og det uopfyldte 'arbejderflertals', store valgnederlag.

Her ligger årsagen, og ikke i bi-omstændigheder, som at valget blev gjort til et 'præsidentvalg', Lykketofts 'manglende gennemslagskraft', den udeblevne økonomiske støtte fra LO, Venstres spindoktorer, eller hvad der ellers er bragt frem.

Danskerne følte med rette ikke at der var et reelt valg. Så kunne 'bi-omstændighederne' afgøre det.

Valget viser også, at det herskende borgerskab i Danmark, som altid er den udslagsgivende faktor ved alle parlamentariske valg, ikke længere foretrækker Socialdemokratiet ved regeringsmagten, når der skal gennemføres

Valgets fakta

Samlet set fik regeringen og dens støtteparti Dansk Folkeparti en beskeden fremgang på 0,2 pct. Foghs parti gik tilbage til med 2,2 pct. til 29 pct. af stemmerne og mistede fire mandater – på trods af, at de købte og manipulerede medier gennem det meste af valgkampen spåede Venstre væsentlig fremgang. Både de Konservative og Dansk Folkeparti gik 1,2 pct. frem.

Kristendemokraterne, der fortsat ville pege på Fogh som statsminister, blev slået helt ud af Folketinget. Samlet har de tre partier 52,6 pct. af de afgivne stemmer – og 94 mandater. Stemmeprocenten var på 84,5.

'Oppositionen' – Radikale, Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten – gik samlet 1,4 pct. frem til 44,4 pct. af de gyldige stemmer. Det giver 81 folke-

tingsmedlemmer, 4 flere end før valget.

S tabte 3,3 pct. af stemmerne og 5 mandater, gik ned til 25,8 pct. SF gik 0,4 pct. tilbage, til 6 pct., og mistede et enkelt mandat. Enhedslisten gik 1 pct. frem, til 3,4 pct., og fik to nye mandater. De Radikale fik valgets største fremgang med 4 point til 9,2 pct. af stemmerne og vandt 8 mandater. De tre såkaldte arbejderpartier – S, SF og Ø – havde det dårligste valg nogen sinde. De fik tilsammen 35,4 pct., lige godt en tredjedel af de afgivne stemmer

CD og Minoritetspartiet kom ikke i nærheden af spærregrænsen. Minoritetspartiet fik knap 9.000 stemmer.

Der blev i øvrigt afgivet 27.344 blanke og 'ugyldige' stemmer.

projekter og politikker, som der er massiv modstand mod i befolkningen. Det foretrækker (i al fald for tiden) en åbent borgerlig regering og tildeler de Radikale og 'arbejderpartierne' rollen som frustreret, men loyal opposition.

Valgets lære nr. 1: *Der findes ingen parlamentarisk opposition, kun to borgerlige regeringsalternativer, hvoraf det ene er groggy.*

Valgets lære (2)

Valget er udtryk for betydelige forskydninger i de traditionelle stemmemønstre. Det er en kendsgerning, at selvom arbejderklassen udgør ca. 60 pct. af den arbejdende befolkning, får de tre store og små socialdemokratier S, SF og Enhedslisten kun hen ved halvdelen af arbejderne stemmer.

Rigtig mange arbejderstemmer går til Venstre og Dansk Folkeparti.

Den sædvanlige forklaring er, at 'klassekampen er død' og at arbejderne ikke stemmer efter klasseinteresser. Den virkelige årsag er, at der ikke findes et parlamentarisk alternativ, som repræsenterer og udtrykker arbejderklassens selvstændige interesser.

Det er ikke arbejderne, der svigter 'arbejderpartierne'. Det forholder sig omvendt: 'Arbejderpartierne' og 'arbejderflertallet' af S, SF og Enhedslisten repræsenterer ikke arbejderne klasseinteresser.

Det er ingen ny situation, tværtimod, men den er kommet plastisk til udtryk ved dette valg.

Valgets lære nr. 2: *Venstrekræfterne må opgive den falske forestilling om, at Socialdemokratiet / de Radikale repræsenterer et brugbart alternativ til den borgerlige politik, og arbejde på at skabe et selvstændigt alternativ baseret på modstand mod begge de borgerlige regeringsalternativer.*

Valgets lære (3)

De virkelige sociale og politiske bevægelser i det danske samfund – det, der

bobler under overfladen – afspejles kun i forvrænget og uklar form ved folketingsvalg af denne karakter. Der eksisterer dybe og rodfæstede folkelige bevægelser, som ikke slår igennem og ikke kan slå igennem parlamentarisk pga. hele denne situation. Det er den massive antikrigsbevægelse, det er EU-modstanden, det er den brede folkelige modstand mod den nyliberalistiske nedskæringspolitik, og det er arbejderklassens voksende modstand mod jobudflgning, lønnedgang, arbejdsløshed osv.

Enhedslistens fremgang er kun en mat afspejling af disse virkelige bevægelser og af en stor del af ungdommens venstregående bevægelse. Denne kom bl.a. til udtryk ved et prøvevalg organiseret af STOP NU-initiativet i ugen op til valget. Ungdomsvalget omfattede alt 455 deltagende uddannelsesinstitutioner, ca. 100.000 unge stemte. Her fik SF og Ø hhv. 15 og 11 pct., samlet 26 pct. af stemmerne, mens VK og Dansk Folkeparti fik 34,5 pct. tilsammen.

Valget lære nr. 3: *Venstrekræfterne må opbygge, organisere og synliggøre en front mod imperialisme, nyliberalisme og krig, rodfæstet i arbejderklassen og dens kamp, som ikke tager udgangspunkt i parlamentariske spekulationer, men i de virkelige tendenser i den danske befolkning.*

Det er den centrale opgave, der stiller sig efter FV2005.

Dorte Grenaa om valget

- *Oppositionen markerede sig ikke som opposition på de centrale og betydningsfulde politiske spørgsmål. Andet er der ikke at sige til det.*

Det sagde Dorte Grenaa, formand for Arbejderpartiet Kommunisterne i sin umiddelbare kommentar til valget:

- *Socialdemokraterne og de Radikale ville ikke stille Fogh til regnskab for den ulovlige krigsdeltagelse og ville ikke sætte en dato for tilbagetrækning af de danske tropper, f.eks.*

Krigsforbryderegeringen burde og kunne være væltet på dette spørgsmål, men de ledende partier i oppositionen forhindrede det. Og dermed eliminerede den også sig selv som et reelt og troværdigt alternativ.

Tilbud til nye læsere

**3 numre af
Kommunistisk Politik
for 25 kr**

Betal uden gebyr:

Oktober bankkonto har reg.nr. 1551
kontonr. 166 34 271

I BGbank eller Danske Bank koster det ikke gebyr.
Skriv 3xKP på, så får du 3 numre tilsendt.
Abonnementer og støttebeløb kan også betales på denne måde

Husk navn og adresse!

½ års abonnement - 275 kr. 1 år - 450 kr.
Bladet tilsendes i frankeret kuvert.

Foghs 'fascistiske tolkning' af vestligt demokrati

Israel er det land i verden, der har krænkede flest FN-resolutioner. Konsekvent og gennem årtier har det tilside-sat alle FN's og sikkerhedsrådets resolutioner, der anerkender det palæstinensiske folks rettigheder. Det har kunnet gøre det, fordi det har haft USA's støtte som supermagtens nærmeste allierede i Mellemøsten.

USA har systematisk forhindret, at der er taget skridt til at sikre FN-resolutionernes gennemførelse og skridt til sanktioner mod Israel.

Under valgkampen gav Anders Fogh-Rasmussen utilsløret sin støtte til Israels brud på folkeretten. Da han blev spurgt, om der gjaldt en forskellig målestok for Israel og Irak, sagde Fogh:

- Jeg er enig i, at Israel ikke til punkt og prikke overholder alle FN's Sikkerhedsråds resolutioner. Men Israel er ikke ledet af en skrappelløs diktator. Det gør en klar forskel. Og Israel er omgivet af fjender, som vil smide dem i havet. Vi er nødt til at se i øjnene, at der er en særlig historie. Israel er nødt til på en lidt håndfast metode at forsvare sig.

Hermed gav Fogh sin uforbeholdne accept af Israels tilsidesættelse af FN og stillede sig igen op på siden af USA som et trofast ekko. Udtalelsen vakte begejstring i Israel og harme og kritik i Danmark og blandt palæstinensere og i den arabiske verden.

Avisen Jerusalem Post citerede Mark Regev, talsmand for Israels udenrigsministerium, for at sige, at det er godt at se "flere positive erklæringer fra europæiske ledere, der viser større bekymring for Israels unikke situation". Israelske diplomatiske kilder sagde til samme avis, at de ikke var overrasket over Fogh Rasmussens udtalelse:

- Den slags kommentarer er ikke usædvanlige for ham. Han er en af de europæiske premierministre, der giver os mest støtte.

Repræsentanten for det palæstinensiske selvstyre i Danmark, Maie Sarraf, kritiserede Fogh:

- Det er dybt skuffende, og det er forkert af statsministeren, som tværtimod burde forsvare, at der gælder ens regler

for alle lande, når det handler om FN's resolutioner.

Den arabiske avis al-Quds behandlede Foghs udtalelser i en lederartikel. Den konstaterer, at statsministeren og hans udtalelser udgør 'en fare for Danmark og dets internationale omdømme'.

Ifølge nyhedsbureauet UPI kritiserer lederen Fogh for at begå en 'historisk og politisk fejltagelse'. Han repræsenterer en 'fascistisk tolkning af vestligt demokrati ... det er en skammelig tolkning', hedder det.

Lederen konstaterer, at 'sådanne provokatoriske positioner, som støtter aggression og blodbad på svage og forsvarsløse folk, og som retfærdiggør massakrerne på palæstinenserne, tjener ekstremisme'.

Den konstaterer også, at araberne ikke prøver at smide Israel og jøderne i havet, og tilføjer, at Fogh Rasmussen baserer sine kommentarer på uvidenhed, tilbageslåenhet og racisme, som er 'fuld af et had mod araberne og muslimerne, som har slået rod i hans sind og forhindrer ham i at se virkeligheden'.

Avisen krævede en undskyldning til araberne, og at Anders Fogh Rasmussen trak udtalelsen tilbage. Det har han ikke gjort.

Udtalelserne blev også kritiseret af en bred vifte af danske oppositionspartier. Amnesty International fremhævede:

"Danmark har en særlig forpligtelse som medlem af FN's Sikkerhedsråd til at fastholde alle verdens lande på, at FN's resolutioner skal overholdes.

Det er et uacceptabelt signal at udsende, at der gælder ét sæt af regler for demokratiske lande og et andet sæt for dem, som er styret af diktatorer. Det har været fast dansk udenrigspolitik at bakke FN's Sikkerhedsråds beslutninger op. Vi undrer os derfor over statsministerens udtalelser ..."

Fogh forsvarede efterfølgende sine udtalelser med denne bortforklaring til Ritzau:

- Mine bemærkninger om Israels vanskelige situation faldt i sammenhæng med, at jeg blev spurgt om, hvor-

for vi så ikke reagerer over for Israel, ligesom vi gjorde over for Saddam Hussein. Der forklarede jeg så, at der er for mig at se er en forskel på en brutal militærdiktator som Saddam Hussein og den situation, som Israel er i. Men jeg har ikke med mine udtalelser på nogen måde forsøgt at undskylde eller bortforklare, at Israel ikke overholder visse FN-resolutioner.

Men Fogh kan ikke bortforklare sin dobbeltmoral, sine dobbelte standarder. Det er nøjagtig den samme, som USA har: Det er omkostningsfrit for Israel at overtræde FN-vedtagelser og gennem et halvt århundrede fordrive og besætte palæstinenserne. Det er omkostningsfrit for Israel at besidde masseødelæggelsesvåben- og det er ingen hemmelighed, at landet har atomvåben som det eneste land i Mellemøsten, og også har viljen og evnen til at bruge dem.

Sammenligningen med Irak halter af en anden grund. Irak overholdt nemlig FN's resolutioner om destruktion af dets masseødelæggelsesvåben. Bush, Blair og Fogh har ført en ulovlig krig, som har bevist netop det.

Fogh lyver igen. Samtidig undskylder han den ulovlige krig og besættelse af Irak med, at Saddam Hussein var 'en skrappelløs diktator', mens Israel angiveligt er et demokrati.

Dermed giver han USA, Israel, UK – og sig selv – 'lov' til at indlede aggressionskrige i strid med folkeretten og i strid med FN's charter. Denne særlige opfattelse af 'demokrati' er identisk med George W. Bushs, som forkynder nye krige i 'demokratiets' og 'frihedens' navn.

Det er fuldstændig præcist, når avisen al-Quds kalder det en 'fascistisk tolkning af vestligt demokrati'.

Israel og USA bag ny fredsfarce

Af Henning Påske Jensen

Ingen fredsproces er mulig uden opfyldelse af palæstinenserne legitime rettigheder

Ih, hvor det går! Med Sharons og Abbass nylige topmøde i Ægypten, koordineret med USA's statssekretær Condoleezza Rices besøg i Mellemøsten, overgår de vestlige medier for tiden hinanden i at tale om en ny æra og en helt ny mulighed for udvikling af en fredsproces.

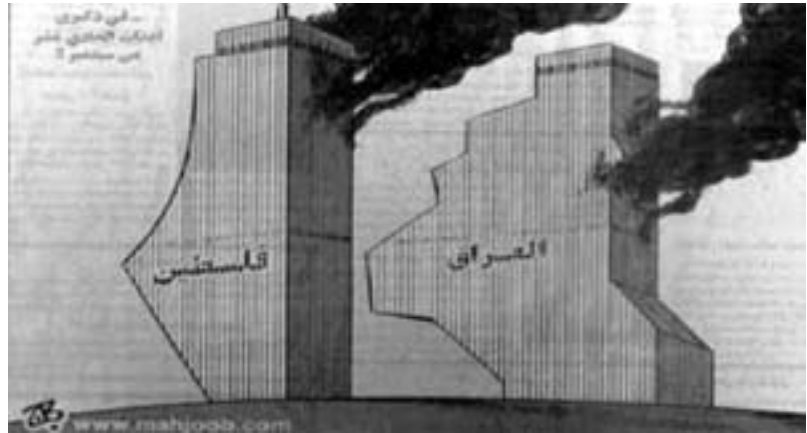
Modsat har store dele af den palæstinensiske befolkning ingen grundlæggende forventninger til denne nye "forståelse" med Sharon, men møder den med stor skepsis. Erfaringerne skræmmer, tidligere topmøder/konferencer og processer er blevet afholdt. Virkeligheden på jorden har været det stik modsatte af en udvikling, der pegede mod reel fred.

Israel har benyttet sådanne situationer som led i at imødegå verdens pres mod det stadig mere isolerede land og som dække over deres fortsatte magtambitioner i området. Det er forsøg på at tage fokus væk fra deres fortsatte kolonisering på de besatte områder og deres sønderdeling af områderne med apartheidveje og kontrolposter.

Hvad pressen ikke har fokus på, er, at mønsteret gentager sig. Israel er lige nu i fuld gang med at udbygge den ulovlige apartheidmur og har sat gang i nye bosættelser med USA's reelle godkendelse. "Fredsmægleren" USA har også udtalt forståelse for at Israel aldrig kan vende tilbage til 1967-grænserne.

Hvad den nye/gamle "fredsproces" højst kan stille i udsigt, er, at palæstinenserne kan få lov til selv at administrere spredte bantustan-enklaver under israelsk overhøjhed og kalde disse fragmenter for en stat. Det var det, det palæstinensiske folk sagde nej til med indledningen af den anden intifada for fire år siden.

Den nye æra skulle være opstået, fordi Arafat nu er død, og at det er lykkedes at få valgt USA's og Israels favorit Abbas som ny palæstinensisk præsident. Han har taget fat på at opfylde sit

Bush's tvillingeangreb - Palæstina og Irak

løfte: tager afstand fra palæstinenserne legitime væbnede intifada imod den langvarige israelske besættelse og lover at fængsle modstandsfolk, som fortsætter væbnet kamp.

Men for Israel er det slet ikke nok. Kravet er en total afvæbning af modstandsbevægelsen, og Israel understreger samtidig, at uret tikker, og at Israel ellers selv kan blive "nødt til" at erstatte sin nye tilbageholdenhed med fornyede likvidationer.

At tro, at man kan få de forskellige modstandsorganisationer til at aflevere deres våben, så længe der er besættelse, med apartheidmur og bosættelser under udvikling, er mere end naivt.

For Israel er hele dette scenari et forsøg på at vende tingene på hovedet, at fjerne fokus fra den israelske statsterrorisme og besættelse. At prøve på at skabe indtryk af, at det er offeret, den besatte, der er problemet.

Både Israel og USA har behov for relativ ro i deres fælles projekt for at kontrollere hele Mellemøsten, herunder Irak, Iran og Syrien

Samtidig befinder Israel sig i sin værste krise, politisk og økonomisk. I stedet for som ønsket massiv israelsk indvandring trues Israel af udvandring, og turistindustrien er på nulpunktet. At fastholde de få tusinde jødiske bosættere og deres sikkerhed i det tætbefolkede Gaza er en kæmpeopgave økonomisk og militært og åbner op for overvejelser om omdannelsen af Gaza til et stort palæstinensisk fritidsfængsel uden bosættere.

Resultater en sådan "fredsproces" i,

at de palæstinensiske myndigheder fører væbnet opgør imod palæstinensiske modstandsorganisationer, er det for USA og Israel ikke det værste, der kan ske. Så giver det både USA og Israel deres nærmeste allierede endnu mere frirum.

Hidtil har det palæstinensiske folk forhindret en sådan israelsk inspireret borgerkrig

Skulle Abbas bevæge sig videre ud af denne vej, vil der ikke være langt fra en præsident, man lever med, til en præsident, det palæstinensiske folk foragter.

Som ved tidligere fredsprocesser er dette topmøde renset for enhver reference til en proces, hvor den israelske besættelsesmagt vil opfylde international ret: Stop for den ulovlige besættelse. Stop for og fjernelse af alle de ulovlige bosættelser og anerkendelse af de palæstinensiske flygtninges ret til at vende tilbage til Israel, der, hvor de kom fra, og blive behandlet ligeværdigt med andre indbyggere.

Uden opfyldelse af sådanne krav vil der aldrig kunne blive tale om nogen reel, varig fred.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Brokkeri kontra utilfredshed

Det nye forbund 3f, der er Danmarks største med omkring 400.000 medlemmer, har foretaget en rundspørge blandt 1.500 medlemmer, der viser, at mere end seks ud af ti ofte oplever ”brok” på deres arbejdsplads, der ”går ud over arbejdsklimaet”. Ifølge forbundets blad Fagbladet 3f er det først og fremmest cheferne, der er genstand for ”brokkeriet”, men der bliver også ”brokket” meget over de generelle arbejdsforhold. Omkring halvdelen mener, at ”brokkeriet” er taget til i løbet af de sidste to år.

Det vil sige, at omkring 240.000 medlemmer af 3f er utilfredse med deres arbejdsforhold og generelle arbejdsforhold, hvilket normalt er et godt udgangspunkt for faglig aktivitet og forståelse af sammenhold og solidaritet. Utilfredsheden er tilmed stigende.

Det lyder som et rent straffespark for et forbund og dets lokalafdelinger, der i øjeblikket kæmper for deres eksistensberettigelse, hvor stadig flere arbejdere og medlemmer spørger sig selv om, hvad de kan bruge de faglige organisationer til.

Sådan hænger det ikke sammen for 3f, der har måttet rådføre sig hos en

cand.merc. i konsulentfirmaet Fuks & Reinholdt om, hvordan tallene skal tolkes:

- Vi taler så meget om forurening af miljøet. Men hvad med al den mentale forurening, der dræner, præger og påvirker os alle sammen? spørger Annette Fuks, der også er partner i firmaet.

Hun peger på, at konsekvenserne af brokkeri kan være ufatteligt store, og underbygger det med, at syv ud af ti mener, at ”brok” har en negativ effekt for arbejdsglæden:

- Desto mere du brokker dig, desto surere bliver dine kollegaer. Og desto mere får du tilbage. Det bliver en ond cirkel og går ud over arbejdsklimaet, siger hun til Fagbladet 3f.

Nu skal man ikke beskyldes Annette Fuks for fusk, hvorfor hun da også helligarderer sig:

- Ofte er det godt at få luft for sine bekymringer ved at brokke sig i stedet for at lukke utilfredsheden inde. Vi har alle en negativ understrøm, som vi kan få afløb for ved at brokke os.

- Brok kan faktisk også være konstruktivt, mener hun.

- Det er vigtigt at bruge den nye luft til at lede efter alt det gode, siger Anette Fuks.

Forbundet forbeholder sig ret til en neutral objektiv stilling til undersøgelsen, hvorfor 3f ikke tager stilling til resultaterne eller konsulentens udtalelser, men blot refererer dem.

3f har imidlertid stillet spørgsmålene på en måde, hvor en fælles solidarisk løsning på utilfredshederne ikke eksisterer.

Spørgsmålene er alle konstrueret på en måde, hvor utilfredshed pr. definition bliver til ”brok” og negativitet uden nogen fremadrettethed. Højdepunktet nås, når 3f konstaterer, at ”brokkeriet” over vejret er en nationalsport.

Enhver klub, fagforening eller forbund med respekt for sig selv ville opsamle utilfredsheden og lade den komme til udtryk i fælles krav og eventuel kamp. Det er tilsyneladende ikke tilfældet i dag, hvor Danmarks største forbund slår på tromme for, at utilfredshed skal kaldes for ”brok”, som kollegaerne lider under.

Tulip fortsætter aggressionerne

Ledelsen af Tulip, som er en del af monopolfirmaet Danish Crown, fortsætter på blodigste vis deres slagtning af arbejdspladser i Danmark. Kniven føres ved udflugning. Efter lukning af fabrikkerne i ringsted og Hjørring er truslen nu kommet til Brabrand. Recepten er lige så ringe som den medicin, danske slagtesvin og kvæg bliver behandlet med: Lønnedgang, eller jeres arbejdspladser flyttes til udlandet.

275 slagteriarbejdere på slagteriet i Brabrand blev den 1. februar – midt i valgkampen – stillet over for det kendte ultimatum: Gå ned i løn, eller vi fyrer jer.

Knap to uger forinden – få dage, før folketingsvalget blev udskrevet – havde Tulip lukket afdelingen i Hjørring. Handlingen fik en vis plads i valgkampen, hvor Socialdemokratiet og Venstre kun kunne give luftige hensigtserklæringer om videreuddannelse

og langsigtede planer om flere job til gavn for de fyrede.

Situationen i Brabrand fandt aldrig mediernes interesse.

Det havde slagteriarbejderne i Ringsted imidlertid fået et par uger forinden, idet de i første omgang havde sagt ja til en aftale om lønnedgang mod et løfte om et års mere arbejde. Få dage før jul havde ledelsen givet dem kniven på struben. Da slagteriarbejderne i den sidste ende sagde fra over for presset om at gå 15 pct. ned i løn, besvarede den kyniske ledelse det prompte med at lukke fabrikken til maj. Siden har det vist sig, at ledelsen ikke kan leve op til de ordrer, de har taget ind, hvorfor de har bedt slagteriarbejderne om at tage overarbejde, hvilket naturligvis klart er blevet afvist. Tuliparbejdernes afslag til lønnedgang havde utrolig stor betydning for resten af arbejderklassen, da det bremsede andre virksomheder i at

benytte samme metode.

Det skulle vise sig at være for en kort stund. Opildnet af den tyske og franske industri, der har haft stort held med lignende ordninger, fortsatte Tulip/Danish Crown deres slagtning af arbejdspladser.

Det har tilsyneladende haft en effekt ifølge tillidsmand Kai Nygaard Hansen fra Brabrand:

- Lønnedgangen er nødvendig. Det handler om at bevare virksomheden i byen. Med automatiseringen følger en anden aflønningsform. Sådan er det. Vi er nødt til at forholde os til virkeligheden, og lige nu er vores arbejdsplads altså truet. Jeg tror på denne plan. Vi vil ikke bare smide håndklædet i ringen, udtaler han.

Ledelsen forklarer, at lønnedgangen skal finansiere ny teknologi for 70 mio. kroner. De 275 ansatte skal senere tage stilling til forslaget.

Kvinderne slæber stadig – efter i løn

Kvindernes internationale kampdag den 8. marts nærmer sig med hast, men i vores lille smørhul i Danmark indførte vi jo ligestilling og ligeløn for årtier tilbage. Så hvad vedkommer det i grunden danske arbejderkvinder?

Det gør det, fordi yngre kvinder bliver holdt ude af arbejdsmarkedet, da arbejdsgiverne frygter, at de sætter børn til verden. Det er heller ikke mindst de ufaglærte arbejdspladser, hvor kvinderne vejer tungest, der bliver lukket og/eller udflaget. De lavest betalte brancher er traditionelt kvindejob som

for eksempel rengøring og butiksbancher. Vælg selv. Der er mange hylder at vælge af, når diskriminationen mellem mænd og kvinder skal dokumenteres, men det kan ikke gælde aflønning af kvinder og mænd i samme branche med samme uddannelse og anciennitet. Den ulighed må ligestillingsloven og ligelønnen have afskaffet.

Det er imidlertid ikke tilfældet.

Forskellen i aflønningen af mænd og kvinder i samme branche med samme uddannelse og anciennitet kaldes for den *uforklarede* lønforskel.

HK har omregnet den 'uforklarede' lønforskel på det private arbejdsmarked til et årligt beløb i kroner og øre på 8,3 mia. kr.! Den 'uforklarede' lønforskel for kvindelige arbejdere er på 7.953 kr., mens den 'uforklarede' lønforskel for kvindelige funktionærer er 18.757 kr. For alle kvindelige arbejdere kan den 'uforklarede' lønforskel opgøres til 2,4 mia. kr. om året. Tilsvarende kan den 'uforklarede' lønforskel for kvindelige funktionærer opgøres til 5,9 mia. kr. om året. *-gri*

Uordnede forhold

Få husker det, men den socialdemokratiske regering med Anker Jørgensen i spidsen i slutningen af 70'erne slap spørgelset løs: De arbejdsløse skulle ud på arbejdsmarkedet med et offentligt tilskud.

De såkaldt "støttede job" måtte ikke udfylde et regulært arbejde, men havde angiveligt til formål at give den arbejdsløse en chance for "at bevare sit tilhørsforhold til arbejdsmarkedet". Det blev i stor udstrækning misbrugt, men den arbejdsløse havde i det mindste den fordel, at man genoptjente sin dagpengere på ny.

Flere husker, at Jytte Andersen som socialdemokratisk arbejdsmarkedsmi- nister i starten af 90'erne under Nyrup- regeringen fratog de arbejdsløse denne ret. Begge dele skete uden væsentlige kommentarer endsige protester fra fag- bevægelsen.

I dag er konsekvensen klar nok: Hele brancher bliver udhulet, og forringede

løn og arbejdsvilkår følger i kølvandet på de mange løntilskudsjob: 12 til 37 pct. arbejdspladser blandt pædagogmed- hjælpere, gartnere og teknisk servicear- bejdere er i dag ansat med løntilskud!

I de ringere og dårligere lønnede job er procentdelen mindre. Blandt rengø- ringsassistenter er den på 6,4, mens den blandt social og sundhedsansatte er helt nede på 3,3.

Mens det private erhvervsliv har en vis tilbageholdenhed ved at tage arbej- dere ind på løntilskud, så glimrer kom- munerne ved at udnytte muligheden til fulde. Ravnsborg på Lolland og Ran- ders ligger i den absolutte top, mens Nordjylland og Lolland-Falster som landsdele går i spidsen.

Samtidig udmærker den offentlige sektor sig ved ikke at give de arbejds- løse fast arbejde efter endt løntilskud- sjob, mens den private sektor i større grad indsluser de arbejdsløse, om end det stadig er alt for få. *-gri*

En på brillen

Lindberg A/S flytter til Filippinerne, hvilket betyder, at 45 ufaglærte i Århus mister deres arbejde. Langt hovedparten er kvinder, idet der kun er otte mænd ansat på virksomheden. Hovedparten har "tjent firmaet" i mere end ti år, oplyser tillidsrepræ- sentant Linda Borg.

Strømsvigt

Alkaline Batteries i Thisted lukker i løbet af et halvt år, hvilket umiddel- bart betyder fyring af 64 ufaglærte ansatte.

Batterifabrikken har igennem et styk- ke tid kun formået at køre på halv kraft, så lukningen kommer ikke bag på de ansatte.

Der er ikke udsigt til at få job andre steder i området, da arbejdsløsheden er høj, og andre virksomheder skærer eller lukker ned.

Jobspillet

43 ansatte i bearbejdningen på LEGO-fabrikkerne i Billund er fyret, fordi arbejdspladserne er flyttet til Tjekkiet. Ledelsen argumenterer med at maskinparken er nedslidt.

Siden 1999 har fyringer, nedskæringer og rationaliseringer været daglig tale på fabrikken, oplyser tillidsre- præsentanterne.

Ledelsen erkendte i efteråret, at de havde forfulgt en forkert salgsstrate- gi. De ansatte betaler nu for fejlen.

Pladespiller

Ledelsen på printpladevirksomheden Chemitalic i Horsens føler sig afmat- tet. De har i hvert fald fyret 29 ansat- te med begrundelse om afmatning og outsourcing.

Brancheformand for 3f i Horsens, Pia Maul Andersen, spørger, om eventu- elle kommende ordrer betyder flere arbejdspladser i Horsens, eller om de ryger til Kina. Hun har ikke fået svar. Det forventer hun heller ikke at få. Selvom det er et spørgsmål, som også stilles på hundreder af andre arbejds- pladser.

Skibsrederen og kupkongen

Ved det amerikanske præsidentvalg støttede A.P. Møller-Maersk George W. Bushs genvalg som præsident med betydelige økonomiske midler. Det belønnes med givtige kontrakter med amerikansk militær og andre fordele for skibsrederen Mærsk McKinney Møller, der også er oliekonge, havnekonge og ejer af verdens største containerselskab.

I Danmark støtter A.P. Møller-Maersk Fogh-regeringen politisk og økonomisk. Også dens støtteparti Dansk Folkeparti står på listen over modtagere af den særlige møllerske filantropi.

Hvad modydelser er i Danmark? Det nærmeste på royal status, en borgerlig, der ikke giftes ind i kongefamilien kan opnå. Og olie og skattefordele. Og fortsat dansk deltagelse i Irak-krigen.

Men som en sand global virksomhed rækker Mærskes interesser for præsidenter og kongelige sig langt ud over de vestlige dynastier. Det viser sig, at A.P. Møller Maersks forbindelser til den nepalesiske kupkonge Gyanendra er meget tætte. De laver forretninger sammen – givtige forretninger.

Mord, kup, krig og kup

I 2001 besteg Gyanendra kongetronen i Nepal efter at have foranstaltet en massakre på sin bror, den daværende konge Birendra, dronningen Aishwarya samt det meste af den nærmeste kongelige familie i det royale palads. Den officielle forklaring dengang gik på, at den daværende kronprins Dipenda stod bag massakren, som han afsluttede ved at skyde sig selv.

Gyanendra udråbte sig derpå som konge – og havde øverst på sin dagsorden at slå folkeopstanden og folkekriegen ned, som er foregået siden 1996. Den tidligere konge Birenda havde accepteret indførelsen af en slags parlamentarisk demokrati og tøvede med at tage en total militær konfrontation med Nepals Kommunistiske Parti (Maoister), som har organiseret folkekriegen.

Det kontrollerer en stor del af land-distrikterne og nyder stærk støtte i den ludfattige og forarmede befolkning – og har gentagne gange været i stand til at lamme hovedstaden Kathmandu med generalstrejker.

Et hovedkrav fra NKP(M)'s side har hele vejen igennem været opløsning af monarkiet, som også er landets rigeste familie. Partiet har ikke bare afvist det enevældige monarki, men også det modificerede kongestyre, som indførtes i 1990. Fra den tid til mordet på Birenda regerede forskellige parlamentariske kombinationer i et samspil med kongehuset.

Kupkong Gyanendra afsatte den daværende regering, som han betragtede som 'blød' overfor maoisterne, og indsatte sin egen regeringschef og regering for at slå opstanden ned. I oktober 2002 opløste han parlamentet.

I kampen mod opstanden fik den ærværdige konge politisk, militær og økonomisk støtte fra USA og andre vestlige regeringer, indbefattet den danske. En stærk strøm af militært udstyr, instruktører osv. begyndte at flyde ind i Nepal fra USA, Indien m.fl. Danmark har haft adskillige økonomiske projekter kørende.

Det lykkedes imidlertid ikke regeringschefen Deuba at knække ryggen på opstanden. Tværtimod er maoisterne blevet styrket politisk og militært også gennem protesterne, der fulgte i kølvandet på kongemordet og kuppet i 2001. Militæret har måttet indrømme, at oprøret nærmer sig Kathmandu.

Kupkongen laver nyt kup

Det er baggrunden for, at Gyanendra for nogle uger siden gennemførte et nyt kup, hvor han afsatte Deuba som regeringschef og stillede sig selv i spidsen for en ny regering af hans nærmeste støtter og allierede, hvis formål stadig er at knuse folkeopstanden. Han har indført undtagelsestilstand og sætter hæren, som han styrer med jernhånd, ind mod al protest. Der slås hårdt ned på al opposition, ikke kun maoisterne. Mange politikere er på vej i eksil eller arresteret. Oplysninger om den faktiske situation efter kuppet er sparsomme.

Maoistlederen Prachanda betegnede kuppet som genetablering af et 'middelalderligt feudalt enevælde'. Partiet har længe krævet valg til en ny grundlovgivende forsamling som et første skridt til afvikling af monarkiet.

Han varsler en optrapning af kampen mod Gyanendra og monarkiet og opfordrer politiske grupperinger til at slutte op i kampen mod Gyanendra.

En hel stribe partier har deltaget i det parlamentariske spil under de to konger. Der findes ikke mindre end 8 erklæret kommunistiske partier i Nepal. NKP(M) har imidlertid stået ene med opstanden. Efter kuppene i 2001 og 2002 dannede en lang række andre partier en politisk front mod Gyanendra med det formål at vende tilbage til en slags repræsentativt demokrati uden at afskaffe monarkiet. Denne front blev imidlertid stærkt svækket, da det korrupte parti CPN-UML (United Marxist-Leninist), der har kæmpet med NPC (Nepals Kongresparti) om at være landets største, indgik i den kongeligt udnævnte Deuba-regering.

Det maoistiske parti er blevet styrket af UML's åbenlyse kontrarevolutionære forræderi – og de øvrige partiers korruption og magtesløshed over for Gyanendra og hans kuppolitik.

International fordømmelse

Kongens nye kup, der borttætsede den sidste rest parlamentarisk fernis, er blevet mødt af bred international fordømmelse.

Selv de blodigste imperialistmagter har måttet indse, at der ikke findes nogen rent militær løsning – dvs. at opstanden ikke kan knuses – og går ind for, at der findes en 'politisk løsning' – dvs. et kompromis, før folkeopstanden sejrer og fejrer monarkiet og dets støtter helt væk.

- USA, Storbritannien og Indien (...) mener, at der ikke findes nogen ren militær løsning. Kongens magtovertagelse går imod disse tre regeringers ønsker, sagde Robert Templer fra International Crisis Group i forbindelse med kuppet til Financial Times.

Den danske regering besluttede som reaktion at stoppe alle fremtidige bevilgninger til Nepal, og at den vil 'forsøge at stoppe' de igangværende bevillinger, som går gennem den nepalesiske regering.

Hvorfor den ikke bare stopper de igangværende, er uforståeligt.

Menneskerettighedsgrupper verden over har ligeledes fordømt kongekuppet.

A.P. Møllers nepalesiske forretning

Den danske regeringssponsor Møller-Maersk er dybt involveret på kupkongens side. Avisen Politiken har afsløret, at den danske shipping-gigant har et joint-venture med kongen, som ejer selskabet Soaltee Group, den tredjestørste virksomhedsgruppe i Nepal. Via Soaltee Group har kongen betydelige økonomiske interesser i turistindustrien, kraftværker og transportsektoren, herunder også et samarbejde med A.P. Møller-Maersk. Koncernen driver selskabet Maersk Nepal Private Ltd. i et joint venture med Gyanendra.

A.P. Møller-Maersk bekræfter over for Politiken, at selskabet er økonomisk forbundet med kongen, men afviser at droppe samarbejdet.

- Vi er et selskab, som operer globalt. Vi følger til enhver tid de danske og internationale regler og anbefalinger omkring engagementer i lande. Os bekendt er der ingen sanktioner mod Nepal, siger direktør Knud Pontoppidan fra A.P. Møller-Maersk og uddyber:

- A.P. Møller-Maersk ejer via Maersk India et agentur i Nepal. Vi ejer 95 procent af aktierne, mens de resterende aktier ejes af Soaltee Group.

Politiken peger på, at Gyandras kup ikke bare sigter på at bekæmpe folkeopstanden, men at det drastiske skridt blev udløst som et forsøg på at sikre kupkongens økonomiske interesser. Han har ud over samarbejdet med Maersk også tætte forbindelser til en række andre vestlige giganter. Coca Cola er en af dem. Han har ikke mindst foretaget store investeringer i turistindustrien.

Det er efterhånden svært at finde et reaktionært regime nogetsteds i verden, som den danske skibsreder ikke støtter og driver forretninger med.

Ej til besvær – kun aflastet

Min kæreste mistede for et års tid siden sin mormor Rigmor på 94. Hun var til det sidste et muntert og aktivt væsen, der hver uge gik til gymnastik med andre delvist jævnaldrende på et ældrecenter. Mange af veninderne gjorde hende ligeledes selskab ved det faste ugentlige besøg i Mørkhøj kirke hver søndag til gudstjeneste. Der var såmænd ingen tegn på, at hun var speciel religiøs.

Rigmor og morfaren Reinholdt var meget tæt knyttet til hinanden; hvilket de havde været gennem et halvt århundrede. De sad økonomisk fornuftigt i det, hvad der dels var et udtryk for den generations mådeholdenhed, og dels et langt og hårdt arbejdsliv, som Reinholdt først stoppede fem år inde i sin pensionsalder.

På trods af mådeholdenhed, så nød han at forkæle sin hustru til det sidste, hvilket Rigmors garderobe viste med al tydelighed. Den dag i dag besidder han stadig en humor og et lunt glimt i øjnene. Ved selskabelige lejligheder yndede han således at inddrage gæsterne i Rigmors hang til nye kjoler:

- Hun må jo være et forbyttet grevbar.

Reinholdt har i en årrække været tvunget til at gå med høreapparat, hvilket ofte satte ham udenfor selskabet ved højtidelige lejligheder. Trods det nød han selskabeligheder, hvorfor han og Rigmor benyttede enhver fødselsdag til at invitere på god mad og drikke. De havde med stor opsparing også muligheder til det, hvilket alle vidste. Netop den kendsgerning yndede han også at bygge en lille munter kommentar på, når middagen var overstået:

- Jeg håber, det var tilfredsstillende, for vi er jo fattige folk.

Reinholdt sad nu alene tilbage i villanen. Savnet af Rigmor var stort, og selvom han beholdt sit muntre lune, så gik det på mange måder ned ad bakke, som det så ofte gør, når ældre mister deres nærmeste. Appetitten til målti-

derne var ikke så stor, da han savnede selskab. Helbredet skrantede lidt, og Reinholdt måtte opgive sin principfaste modstand mod plejehjem. Familien satte svingninger i gang for at skaffe en plads på det nærliggende plejehjem, så han fortsat kunne omgås sine naboer; men sådan fungerer vores velfærdssamfund ikke i dag. Reinholdt havde betalt sin skat i sit omkring tres års lange arbejdsliv; men kommunen havde ingen plejehjemsplads til ham, da hans helbred krævede det.

Derfor kom Reinholdt på et *aflastningshjem*, der oprindeligt havde til formål at passe patienter, der optog dyre hospitalssenge efter behandling. Derfor var værelserne – 4x2 meter – indrettet med plads til en seng, en stol og et meget lille bord. Derudover var der fælles toilet og bad. Unge studerende, der bor på kollegier, hvor der ikke er for megen plads, ville have løbet skrigende bort.

Sidste torsdag fyldte Reinholdt så 87 år, hvilket han havde lov til at fejre i det fælles opholdsrum med et mindre intimt selskab på otte personer. I dagens anledning fik alle *beboere* chokolade og lagkage med et lille glas portvin til.

Reinholdt havde inviteret to par naboer fra sit villakvarter og den allernærmeste familie. Da naboerne og familien ikke kendte hinanden indbyrdes, forsøgte en af naboerne at løse lidt op for selskabet ved at konstatere, at det var da fint af kommunen sådan at give kage til alle; men snakken faldt hurtigt på det urimelige i Reinholdts bolig. Fødselaren, der hører til generationen, hvor mange med alderen ikke sætter sig op mod øvrigheden, fandt sit lune glimt frem:

- Hvordan skal det så ikke gå, når jeg bliver gammel?

Da selskabet var ved at bryde op, fornægtede Reinholdt ikke sandheden:

- Når jeg fylder 88, skal det holdes på Islev Kro, for her er ikke særlig rart.

Reno

Stærk støtte til den irakiske modstand

95 pct. af dem, der deltog på dette års Verdens Sociale Forum – WSF – i Brasilien den 26.-31. januar, viste på den ene eller anden måde deres solidaritet med den irakiske modstandskamp for at smide den amerikanske besættelsesmagt ud af Irak.

De sociale bevægelser tilsluttede sig opfordringen til verdensomspændende demonstrationer den 19.-20. marts under den fælles parole: **'Tropperne ud af Irak nu! Ikke flere krige!'**

Langt størstedelen af årets deltagere var fra Brasilien. Der var mange unge, især unge kvinder. Efter at reglerne er ændret, så folk kan registreres individuelt, var der titusinder af deltagere, som ikke var medlemmer af organisationer eller politiske aktivister. Dette gav det 5. Verdens Sociale Forum en anderledes karakter.

Det er naturligvis umuligt for nogle få mennesker at registrere alles holdninger ved en så enorm begivenhed som WSF, men nogle få begivenheder illustrerer støtten til den irakiske modstand.

På åbningsdagen den 26. januar deltog ifølge den lokale presse 200.000 i marchen gennem Porto Alegre. Mange af bannerne var imod besættelsen af Irak og udtrykte solidaritet med modstanden.

Et vigtigt møde fandt sted den 27. januar, hvor den nydannede brasilianske antikrigsgruppe CEBRAPAZ holdt et møde om besættelsen med tusind deltagere og talere fra hele verden. Næsten alle talere hilste den heroiske modstand, til tilhørernes bifald.

De organisationer, som indkaldte til demonstrationerne den 15. februar 2003, hvor mere end 10 millioner mennesker gik på gaden verden over i et forsøg på

at stoppe krigen mod Irak, mødtes også under WSF. Der blev stillet en række forslag, men den centrale var afholdelsen af demonstrationer over hele verden den 19.-20. marts for at bringe besættelsen af Irak til ophør.

Blandt organisationerne var den britiske Stop the War-koalition, antikrigsbevægelsen i Italien og antikrigs-netværket i Mexico. Fra USA deltog både International Action Center og United for Peace. En opgørelse viste, at der allerede var planer om protester i 25 lande.

Den 30. januar – dagen for det såkaldte valg i Irak – gennemførte en alliance, dannet til lejligheden af brasilianske grupper, talsmænd for den irakiske kamp og nogle amerikanske og europæiske grupper, en march med omkring 500 deltagere, der gik gennem hele WSF-området, omk. to miles, i solidaritet med modstanden. Den blev hilst livligt.

Hovedtalerne her var irakerne Sammi Alaa fra Iraks Patriotiske Alliance og Shaik Jawad al-Khalesi, en kendt muslimsk lærd og leder af en flerparti-koalition, som boykottede valget. Begge fordømte valget som illegalt og organiseret for at retfærdiggøre besættelsen.

Den eneste indvending mod 'øjeblikkelig tilbagetrækning' af tropperne eller mod støtte til modstanden kom fra folk fra Nordamerika eller Europa, som var tilknyttet pacifistiske eller åbent socialdemokratiske organisationer.

Af Berta Joubert-Ceci og John Catalinotto, International Action Center
Oversat i forkortet form af
Kommunistisk Politik

100 år fra nu

Folk spurgte:
Hvordan faldt Napoleons Frankrig?
Man svarede:
Han invaderede Rusland.

Folk spurgte:
Hvordan faldt Hitler?
Han invaderede Rusland.

Folk spurgte:
Hvordan faldt Sovjetunionen?
Åh, de invaderede Afghanistan.

Hundred år fra nu vil folk spørge:
Hvordan faldt USA?
Og man vil svare:
Åh, de invaderede Irak.

Af Yasis

Løslad Sandra Bakutz!

Østrigsk menneskerettighedsaktivist
anholdt i Tyrkiet

Den for sit arbejde for isolationsfængslede internationalt kendte menneskerettighedsaktivist Sandra Bakutz, østrigsk statsborger, blev den 10. februar anholdt af tyrkisk politi, da hendes fly landede i Istanbul. Hun skulle som uafhængig journalist i en international delegation overvære retssagen mod 23 tyrkiske menneskerettighedsaktivister, anklaget for forbindelser med det forbudte DHKP-C. Sandra Bakutz overførtes til Pasakapisi-fængslet uden at være anklaget for en specifik forbrydelse, men for "medlemskab af den illegale DHKP-C organisation". Hun har sultestrejket siden fængslingen.

Retssagen mod de tyrkiske menneskerettighedsaktivister er baseret på forfalskede dokumenter og er under stærk international kritik. De anklagede har især beskæftiget sig med fangernes forhold i de tyrkiske specialfængsler af F-typen. 118 fanger er døde i disse uhyggelige fængsler i de seneste år. Blandt deltagerne i delegationen til retssagen var også det danske Internationalt Forum. Den tyrkiske stat forsøger at skabe en sammenhæng mellem legale menneskerettighedsorganisationer og forbudte politiske organisationer og forsøger på denne måde at miskreditere menneskerettighedsorganisationerne.

EU hjælper den tyrkiske stat gennem etableringen af den såkaldte terrorliste, hvorpå også en del tyrkiske friheds- og venstrefløjsorganisationer er nævnt – heriblandt DHKP-C.

Under retssagen angreb politiet demonstrationen uden for retsbygningen. Demonstranter blev gennemtævet, så den internationale delegation fik lejlighed til at se "det nye demokratiske Tyrkiet" i praksis.

Den Internationale Platform imod Isolation har opfordret til international handling for øjeblikkelig løsladelse af Sandra Bakutz. I en erklæring hedder det:

"Den tyrkiske stat, som prøver at benytte forfalskede dokumenter til at stemple demokratiske organisationer og deres medlemmer som terrorister, bru-

ger også demagogi om terrorisme for at skræmme dem, som modsætter sig menneskerettighedskrænkelser."

Sandra Bakutz har før været tilbageholdt af civilklædt politi i Ankara i 1998, da hun sammen med en anden international delegation protesterede mod forsvindinger.

"Folk som Sandra Bakutz, som er imod krænkelser af menneskerettighederne, stemples som terrorister af dem, som søger at forbyde forsvaret af demokratiske rettigheder og friheder," hedder det i erklæringen fra Den Internationale Platform imod Isolation, som opfordrer alle progressive og demokratiske organisationer til at støtte kampagnen for løsladelse af Sandra Bakutz og mod de fortsatte menneskerettighedskrænkelser i Tyrkiet.

Internationalt Forum siger i en støtteudtalelse:

"I Internationalt Forum har vi kendt Sandra i årevis. Vi har blandt andet samarbejdet om internationale konferencer mod tortur og isolation, ligesom vi sammen med hende og mange andre aktivister fra Europa og Mellemøsten har arbejdet mod F-type-fængslerne i Tyrkiet.

Vi opfordrer alle til at reagere på arresten af vores gode kammerat Sandra Bakutz og kræver hende løsladt øjeblikkeligt."

Send protesterne her:

Den østrigske ambassade
Svanemøllevej 7
2100 København Ø
Kopenhagen-ob@bmaa.gv.at

Den tyrkiske ambassade
Rosbæksvej 15
2100 København Ø
Turkembassy@internet.dk

Tyskland: Staten tvinger arbejdsløse kvinder til prostitution

En arbejdsløs tysk kvinde står nu foran at miste sine dagpenge, fordi hun har takket nej til arbejdsformidlingens henvisning til et job i et bordel. Prostitution er ikke bare lovligt i Tyskland – arbejdsløse har pligt til at lade sig prostituere, hvis de henvises til et sådant job, og bordellerne skal ifølge loven ansætte praktikanter.

Bliv prostitueret – eller mist dagpengeretten

Den rekordstore arbejdsløshed i Tyskland og de skrappe regler for arbejdsløse, som fulgte med Hartz IV-reformen, der blev gennemført fra årsskiftet, har stillet hundredtusinder arbejdsløse i en situation, hvor de er nødsaget til at påtage sig hvad som helst, uanset uddannelse og tidligere beskæftigelse, for ikke at miste dagpenge.

For to år siden blev prostitution legaliseret i Tyskland, og bordelejere blev i den forbindelse bl.a. garanteret adgang til officielle databaser med jobsøgende.

Det har ført til, at arbejdsløse kvinder nu kan tvinges til prostitution.

En 25-årig arbejdsløs kvinde, uddannet inden for it, søgte job som servitricer på en bar. Arbejdsformidlingen informerede hende om, at en arbejdsgiver var interesseret i hendes profil, og opfordrede hende til at ringe. Det viste sig, at hun fik fat i et bordel, hvor hun blev tilbudt beskæftigelse.

Nu risikerer kvinden at miste sin understøttelse, fordi hun sagde nej tak til tilbuddet.

'Ligestilling' af sex-arbejde

- De nye love i Tyskland siger, at det ikke er umoralsk at arbejde inden for sexindustrien, og at man derfor ikke kan sige nej til et sådant job uden at risikere at fortabe sit A-kasse-medlemskab, siger advokaten Merchthild Garweg til den britiske avis The Telegraph. Garweg er specialist i arbejdsmarkedslovgivning, og han understreger, at arbejdsformidlingen ikke gjorde noget ulovligt, da den formidlede jobbet på bordellet.

Det fik den 25-årige kvinde også konstateret, da hun efter sin oplevelse forsøgte at anlægge sag mod arbejdsformidlingen.

I den nye arbejdsløshedslovgivning, som forårsagede massestrejker og protester i månedsvis op til vedtagelsen sidste år, indgår blandt andet, at kvinder under 55 år, som har været arbejdsløse i et år, kan tvinges til at tage et hvilket som helst anvist arbejde eller miste A-kasse-retten.

Den tyske regering overvejede at undtage seksuelle ydelser fra dette princip, men fandt frem til, at det ville blive 'for kompliceret at adskille sex-job fra arbejde på en bar'.

Da Hartz IV trådte i kraft ved årsskiftet, blev det også muligt for alfonser og andre arbejdsgivere i sexindustrien at annoncere efter jobsøgende via arbejdsformidlingerne.

Velkommen til den fri verden!

'Ligestillingen' i Tyskland ender med, at kvinder tvinges ind i 'verdens ældste erhverv'. Den sociale nød, der er den grundlæggende årsag til al prostitution, suppleres med statslig tvang.

Kvindeundertrykkelsen får en ekstra og helt moderne tand.

Kan det udelukkes, at den danske lovgivning også kan reformeres dertil, at Arbejdsformidlingen bliver ruffer og

staten tvinger kvinder til prostitution?

Mere end fem millioner arbejdsløse

Samtidig med at Hartz IV trådte i kraft, satte den tyske arbejdsløshed ny rekord: I januar nåede den officielle arbejdsløshed op på over fem millioner. Det er det højeste tal siden 2. verdenskrig.

Rekordtallet på 5.037.000 i januar 2005 skyldes en ny beregningsmåde. Statistikken er nemlig begyndt at tælle tidligere bistandsmodtagere med. For første gang har man slået arbejdsløshedsforsikrede sammen med bistandsmodtagere, der skønnes at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Dette øgede antallet af arbejdsløse i den officielle statistik med præcis 227.000 flere.

Den officielle tyske arbejdsløshed er nu 12,1 procent.

Den ny beregningsmetode giver et mere realistisk billede af den faktiske arbejdsløshed i Tyskland. Men over i det skal lægges et meget stort tal, som er parkeret i diverse beskæftigelsesordninger eller af andre grunde ikke kommer til at figurere som arbejdsløse i statistikken, selvom de er det. Det drejer sig om minimum 1,5 millioner mennesker, måske helt op i nærheden af 3 millioner.

Der er 39 millioner tyskere i arbejde.

Efter det irakiske valg: Bush's fornyede krig

*Det vil ikke stoppe:
Bush-regeringen forbereder
nye krige:
Borgerkrig i Irak –
Angreb på Iran ...*

Den 19.-20. marts vil antikrigsbevægelsen over hele verden være på gaden igen – ved to-året for indledningen af den ulovlige aggressionskrig mod Irak.

I appellen fra Verdens Sociale Forum WSF i Porto Alegre hedder hovedparolen:

'Tropperne ud af Irak nu! Ikke flere krige!'

For opgaven for antikrigsbevægelsen består ikke blot i at bringe besættelsen af Irak til ophør. Genvalget af Bush og fortsættelsen af hans krigspolitik viser at faren for nye krige og ny aggression er overhængende. Iran står centralt i skudfeltet for Bush's planer, som er samstemt med Israels Ariel Sharon og den 'trofaste' Tony Blair.

Er Anders Fogh Rasmussen stadig medlem af en kvartet, af dette krigsforbryderkor?

Der er grund til at frygte det. Hans udtalelser til støtte for Sharon-regimet under valgkampen med dens fascistiske undertoner tyder på det.

Efter det irakiske valg

Det illegitime irakiske svindelvalg har været en større propagandasejr for George W. Bush, hvis udlægning af det som *et 'kæmpeskridt mod irakisk demokrat'* og mellemøstligt demokrati i det hele taget, er blevet gentaget af hans allierede og venner blandt regeringsledere over hele kloden.

Den irakiske valgkommission har offentliggjort resultatet af studehandlerne bag lukkede døre: Den shi'itiske liste United Iraqi Alliance, støttet af ayatollah Al-Sistani, fik 47 pct. af stemmerne og flertal i det nye parlament. Det ser ud til at den peger på Dawa-partiets leder Ibrahim al-Jafaari som afløser for den direkte amerikansk-indsatte Allawi som regeringsleder.

Den kurdiske alliance har fået en

Condoleezza Rice på charmeoffensiv

stærk overrepræsentation af stemmer og medlemmer af den ny 'grundlovgivende' forsamling i forhold til andelen af befolkningstallet: 25 pct. På tredjepladsen kom Allawis liste med angiveligt godt 13 pct. af de afgivne stemmer ved det fiksede valg.

De øvrige lister og partier fik – hvis de kom ind – meget begrænsede stemmeprocenter og et enkelt, to eller en lille håndfuld medlemmer af parlamentet. Det gælder også det irakiske samarbejdsparti Iraks Kommunistiske Parti, hvis valgalliance fik to mandater.

Valgets vinder blev forudset shi'itiske islamiske partier. Det paradoksale er, at disse kræfter har tætte forbindelser til præstestyret i Iran – og det er dem, der nu vil udforme en islamisk stat i Irak, hvor sharia'en igen kommer til at spille en stor rolle. Sløret og sharia'en kommer med de amerikanske raketter ...

Den stærke modstandsbevægelse har tvunget USA til at lave et kompromis med disse kræfter for at kunne opretholde besættelsen. De shi'itiske ledere, der forkyndte, at det var en synd ikke at stemme ved valget, fortalte også vælgerne, at de ville forlange de amerikanske tropper ud efter valget. Det vil de ikke. Den 'militante' shi'itiske leder Muqtada Al-Sadr er ude med et krav om en præcis dato for amerikansk tilbagetrækning.

Valget er fremstillet som et stort nederlag for modstandsbevægelsen. Den fortsætter imidlertid – og er fortsat den stærkeste faktor, som kan bremse Bushs aggressionsplaner. Når mange shi'iter i løbet af en tid opdager, at amerikanerne ikke trækker sig tilbage, vil de tilslutte sig modstanden, der nu står over for opgaven at udforme ikke bare en mili-

tær, men også polisk modstandsalliance.

Amerikanerne satser på 'irakisering' af konflikten: at irakere slås med hinanden, først og fremmest på en borgerkrig mellem shi'iter og sunnier, og gør alt hvad de kan for at fremme sekterisk splittelse som midlet til at fortsætte og konsolidere deres tilstedeværelse.

Iran i sigtekornet

Det brutale og barbariske irakiske præstestyre var blandt de største tilhængere af Bush's fupvalg i Irak. Det har en indlysende interesse i at sikre deres venner vigtige positioner i det irakiske spil. Bush-krigernes retorik peger umiskendeligt på Iran som det næste mål for militær aggression. Det har hele tiden været Tel Avivs plan.

Den ny amerikanske udenrigsminister Condoleezza Rice har været sendt på diplomatisk turné til Europa for at genoprette de gamle venskabsforbindelser, og det samme har krigsminister Rumsfeld. Det er vigtigt at neutralisere eventuel europæisk modstand op til ny aggression.

Påskuddet for aggression mod Iran har allerede længe været klar: Det er dets postulerede forsøg på at anskaffe sig masseødelæggelsesvåben, atomvåben. Både Israel og USA har truet med at bombe iranske anlæg – USA fra nogle af de 15 permanente militærbaseer, det har bygget i Irak.

Men Iran er ikke det eneste mål for amerikansk militær aggression. Også Syrien og Nordkorea står på listen over det, Condoleezza Rice ikke længere kalder 'ondskabens akse', men 'tyranniets udposter' – og som USA har en hellig mission i at 'demokratisere'.

Samtidig laver man nye komplotter for at vælte Hugo Chavez i Venezuela. Efter de mislykkede kup, planlægger USA nu at bruge Colombia og dets hær som sin brik i spillet og udløse en krig mellem de to lande.

I det politiske og militære kaos, som Bush-administrationen har skabt, ligger kun en ting fast: Bush mener, at han har mandat til fornyet krig, til nye krige.

Antikrigsbevægelsen verden over er opmærksom på det.

”Først national befrielse, derefter demokrati”

Interview med Sammi Alaa, Iraks Patriotiske Alliance, om resultaterne af Verdens Sociale Forum 2005, der afholdtes 26. til 31. januar 2005 i Porto Alegre i Brasilien

Hvorfor deltog du på Verdens Sociale Forum (WSF) i Porto Alegre?

Vi havde diskuteret med vores venner og kammerater i Anti-imperialist Camp og netværket af Frit Irak-komiteer i Europa, om det var relevant at deltage. Til sidst besluttede vi at danne en fælles delegation med navnet ”Støt den irakiske modstand”, og herved forenede vi vores anstrengelser for at henvende os til de antiimperialistiske kræfter blandt deltagerne på WSF.

Vi gjorde dette, fordi vi ikke er enig i den officielle dagsorden for WSF, som er koncentreret i parolerne ”Nej til krig, nej til vold” og ”En anden verden er mulig”. Dette giver ingen mening, som verden ser ud i dag.

Imperialismen fører på det militære, politiske og kulturelle plan et totalangreb, og det ikke kun i Irak. Irak og Palæstina er de mest klare og ekstreme udtryk for denne tendens. Vi er overbevist om nødvendigheden af at appellere til de antiimperialistiske kræfter på den brasilianske og internationale venstrefløj om at rette deres opmærksomhed mod støtten til den irakiske modstand for at trodse USA's imperieplaner.

Du opfordrede til en demonstration til støtte for den irakiske modstand her ved WSF. Er du tilfreds med tilslutningen til den?

Vi sætter virkelig pris på den store opbakning til vores appel. Vi blev også overrasket over antallet af deltagere og anbefalere. Der var internationale delegationer fra Argentina, USA, Peru og Korea, blot for at nævne nogle enkelte.

Inden vi rejste til Brasilien, havde vi hørt om de stærke følelser imod det amerikanske imperiebyggeri og for den irakiske modstand i den brasilianske

Sammi Alaa, Iraks Patriotiske Alliance, ved en demonstration i Porto Alegre den 30. januar til støtte for den irakiske modstand.

befolkning. Den store opbakning, som appellen fik hos de brasilianske partier, bekræftede dette. Vi mener, at den irakiske modstand er en levedygtig platform for at forene de antiimperialistiske kræfter og mobilisere på denne basis.

Demonstrationen fandt sted samme dag som valget i Irak, som den erklærede sig imod. Hvordan vurderer du valgets betydning?

Iraks Patriotiske Alliance betragter krigen i 1991, FN's sanktioner og krigen og besættelsen i 2003 som illegitime og ulovlige i henhold til international lov, Geneve-konventionerne og FN's Charter. Derfor er såvel valget som alle politiske institutioner, der oprettes på basis af dette, illegitime og ulovlige.

Hele den politiske proces, som besættelsesmagten har sat i gang, fra det ”Regerende Råd” over ”magtoverdragelsen” og ”overgangsregeringen” til det såkaldte valg, er illegitim. Derfor opfordrede vi vort folk til at boykotte valget. Vi værdsætter, at over 50 partier boykottede valget, og vi opfordrer alle politiske partier, der afviser at deltage i den ”politiske proces”, til at gå et skridt videre frem og gå sammen i en politisk front, der omfatter alle kræfter i den irakiske modstand.

De vestlige medier påstår, at der var en stor valgdeltagelse, og hylder valget som en succes for demokratiet. Er det ikke et nederlag for de kræfter, der boykottede valget?

Det er klart, at de imperialistiske massemedier fejrer valget som en sejr for USA. De gjorde det samme i Afghanistan, hvor valget i virkeligheden kun fandt sted i Kabul.

Den danske udenrigsminister Per Stig Møller var mere nøgtern i en udtalelse, hvori han sagde, at et sådant valg er bedre end slet intet valg.

Det kommer heller ikke som nogen overraskelse for os, at EU deltager i det kor og er villig til at forhandle med den regering, som er blevet ”legitimeret” ved valget. EU er også sammensat af imperialistiske kræfter, og deres modsætninger med USA er kun midlertidige og sekundære.

Men hvordan kan man tale om en succes, hvis hele den indflydelsesrige sunnimuslimske minoritet næsten fuldstændigt boykottede valget? Der er blevet registreret en total boykot i mange byer, for eksempel Diala, Baquba, Anbar, Falluja, Samarra, inklusive hele dele af Bagdad som Adamiya, Amariya og Sadr City med dens to millioner indbyggere.

Dagen efter valget påstod Allawi-regeringen, at valgdeltagelsen havde været 70 procent. Næste dag var den 60 procent, og i dag har man trukket yderligere i land, så stemmedeltagelsen nu er på 50 procent. Vi får at se, om Allawi-styret vil indrømme 40 eller endda 30 procent deltagelse.

Vi er nødt til at huske på, at USA organiserede et revolverdemokrati. Amerikanerne truede på mange måder irakerne til at stemme.

Irakerne har været vant til at få deres rationeringskort inden udgangen af hvert år. Men denne gang udsatte Allawi-regeringen udstedelsen af kortene indtil valget og kombinerede denne med stemmeafgivningen. Altså: Ingen stemme, ingen mad. For mange mennesker er FN's madprogram den eneste måde, hvorpå de kan overleve.

Men man brugte også mere direkte og brutale metoder. Fremtrædende folk fra Rådet af Muslimske Lærde (der omfatter både sunnitter og shiitter og repræsenterer mere end 3000 moskeer i Irak, o.a.), der opfordrede til boykot af valget, modtog dødstrusler. Faktisk er seks af rådets medlemmer blevet myrdet. Mange personligheder i Sadr-bevægelsen blev fængslet for at presse dem til at deltage i valget.

Hvordan vil valget påvirke modstanden?

Jeg vil svare ved at skitsere de to modsatrettede strategier i Irak, modstandsbevægelsens strategi og besættelsesmagtens. Mens det i de sidste to år er lykket for den irakiske modstandsbevægelse at marginalisere alle institutioner, der er blevet oprettet af besættelsesmagten, og polarisere det politiske landskab i Irak, så er besættelsesmagten fuldstændigt mislykket med at finde pålidelige allierede i Irak. Så den irakiske modstandsbevægelse vil fortsætte med at kæmpe for sine to hovedmål: Først befrielsen af Irak og genoprettelsen af irakisk uafhængighed og derefter opbygningen af et forenet og demokratisk Irak for alle.

Sheik Jawad al-Khalisi opfordrede også til boykot af valget, og han deltog ydermere i den demonstration, som du indkaldte til her i Porto Alegre. Hvorfor er det ikke lykket at danne en politisk front med ham?

Vi værdsætter meget denne valgboykot og hans deltagelse i vores mobilisering til støtte for den irakiske modstand. Med al respekt for Rådet for Muslimske Lærde så mener vi ikke, at det er nok. Vores uenighed drejer sig om to spørgsmål.

For det første søger Rådet for Muslimske Lærde efter en international politisk løsning på besættelsen på trods af den irakiske løsning, som er blevet lagt frem af den irakiske modstand. Den anden uenighed er intern. Efter to års besættelse har vi stærkt behov for en politisk front for den irakiske modstand. Dette betyder foreningen af alle politiske kræfter, der fortsat er uden for den ”politiske proces”, som er igangsat af besættelsesmagten, i én politisk modstandsfront.

Mens den væbnede modstand er enorm og konsolideret, så er den politis-

Demonstration i Porto Alegre

ke front stadig ikke til stede. Al-Khalisi og de andre medlemmer af rådet tøver fortsat med virkeligt at arbejde for denne front, fordi de har modvilje mod Baath-partiets deltagelse i fronten. Men vi mener, at tiden ikke nu er til at opdyrke gensidige konflikter mellem kræfterne i modstanden. Rådet for Muslimske Lærde kan ikke tale om betingelsesløs støtte til modstandsbevægelsen og samtidig nægte denne støtte til Baath-partiet, som er den største patriotiske kraft og den stærkeste militære og politiske del af den irakiske modstandsbevægelse.

Vi håber virkelig, at rådet, som vi betragter som bestående af overbeviste irakiske patrioter, hurtigt og ærligt vil genoverveje sin position og begynde at samarbejde med os omkring dannelsen af den nødvendige politiske modstandsfront.

Vi har behov for en historisk og politisk refleksion over de sidste 35 år i form af en freds- og forsoningskommission. Men vi mener ikke, at tiden nu er til det på grund af besættelsesmagtens tilstedeværelse i Irak. Vi må fjerne alle politiske forhindringer for foreningen af vores kamp for at gøre en ende på besættelsen. (...)

For Iraks Patriotiske Alliance er den irakiske modstandsbevægelse det irakiske folks eneste legitime repræsentant. Enhver politisk løsning, som ikke baseres på denne grundlæggende kendsgerning, er dømt til at mislykkes. De sidste to år har klart bevist dette. Seks regionale og internationale konferencer, der påstod at ville bringe en politisk løsning i Irak, men i virkeligheden forsøgte at splitte og besejre den irakiske modstand, er ynkeligt slået fejl.

I WSF's sluterklæring opfordres til en international aktionsdag den 19.-20. marts for at protestere imod krigen mod og besættelsen af Irak. Viser dette ikke, at WSF er et brugbart kampredskab?

WSF erklærer ingen steder sin støtte til den irakiske modstand. Og det er i dag det fundamentale spørgsmål. I mange debatter har vi set, at der blandt brasilianske og også internationale deltagere er en velvillighed til at støtte den irakiske modstand. Men WSF's ledelse er enerådende og involverer ikke masserne, basis. Derfor repræsenterer erklæringen heller ikke den position, som kom frem i Porto Alegre.

Ledelsen er mere og mere bange for den øgede kløft mellem folkenes interesser og den selv. Derfor kunne den ikke gøre andet end at opfordre til en international aktionsdag. Kun ved at gøre sådan kan den undgå et klart budskab mod imperialistisk besættelse og til støtte for den irakiske modstand.

Der er to fronter i den igangværende krig i Irak, og man er nødt til at vælge side.

WSF kunne kun afholdes takket være Lula-regeringens massive støtte. Hvad vil du foreslå de brasilianske antiimperialister i forhold til denne modsigelse?

Arbejderpartiet (PT) og dets socialdemokratiske broderpartier i Vesten er en del af det kapitalistiske establishment. Lulas regering gennemfører IMF's og verdensbankens program i Brasilien, som kun er til fordel for de rige klasser. Derfor er der ingen håb med hensyn til at finde en løsning indenfor dette establishment, som er i de fattige klassers interesse. Vi appellerer til vore brasilianske kammerater om at forene sig i en antiimperialistisk front, som kan være en del af en international antiimperialistisk front. WSF kan ikke give et tilfredsstillende svar til antikrigs kræfterne og de antiimperialistiske kræfter i verden. Vi må arbejde alvorligt for på at oprette et Internationalt Anti-imperialistisk Forum som et alternativ til WSF, og som kan udfordre den imperialistiske dagsorden.

Det er påtrængende nødvendigt i dag.

Porto Alegre, Brasilien, 1. feb. 2005

Interviewet blev foretaget af Willi Langthaler, Anti-imperialist Camp

*Oversat af Carsten Kofoed for Komiteen for et Frit Irak
Lettere forkortet*

Historieslut: Amerikansk verdensherredømme

Skakbrættet og olien i sandet

Af Klaus Riis

Den amerikanske historieprofessor Francis Fukuyama vakte international opsigt, da han i det sidste århundredes sidste årti meddelte, at *'Historien er slut'*. Den sociale evighedsmaskine havde sat sig fast, historiens hjul var ophørt med at dreje, og lykkelottoets gevinstpil pegede på den amerikanske drøm og den amerikanske model.

Der var ikke brug for andre visioner, andre samfundsmodeller, andre alternativer. Socialismen havde spillet fallit. Som Hegel i sin tid fandt, at den preussiske stat havde realiseret menneskehedsens optimale drøm om et paradys på jorden, kunne Fukuyama afsløre, at den store tyske filosof havde taget fejl, både geografisk og tidsmæssigt. Den amerikanske model var universel og både skulle forsvares og eksporteres.

I juni 1997 underskrev Fukuyama sammen med andre neokonservative med rødder i Reagan-periodens koldkrigs politik og med tætte forbindelser til den israelske højrefløj et politisk og strategisk manifest. De kaldte det *Project for the New American Century*. Det skulle formulere en *'strategisk vision for Amerikas rolle i verden'* og gøre den til fundament for amerikansk inden- og udenrigspolitik.

"Efterhånden som det 20. århundrede nærmer sig sin afslutning, fremstår de Forenede Stater som verdens overlegne magt. Efter at have ført Vesten til sejr i den kolde krig er Amerika konfronteret med en mulighed og en udfordring: Har de Forenede Stater vision til at bygge på de forgangne årtiers resultater? Har de Forenede Stater den fornødne beslutsomhed til at forme et nyt århundrede til gavn for amerikanske principper og interesser?..."

Amerika har en vital rolle at spille i forbindelse med opretholdelse af fred og sikkerhed i Europa, Asien og Mellemøsten. Hvis vi skulder fra vort ansvar, vil det udfordre vores fundamentale interesser. Det 20. århundredes historie har lært os, at det er vigtigt at forme omstændighederne, før kriser viser sig, og at møde trusler, før de bliver alvorlige. Dette århundredes historie burde have lært os at påtage os det

amerikanske lederskabs sag...

Vor hensigt er at minde amerikanere om denne lære og drage konsekvenserne deraf i dag.

Her er fire konsekvenser:

Vi har brug for at øge forsvarsudgifterne betragteligt, hvis vi skal leve op til vort globale ansvar i dag, og modernisere vore væbnede styrker til fremtiden.

Vi har brug for at styrke vore bånd til demokratiske allierede og at udfordre regimer, der er fjendtlige over for vore interesser og værdier.

Vi har brug for at fremme den politiske og økonomiske friheds sag i udlandet.

Vi har brug for at acceptere ansvaret for Amerikas enestående rolle i at bevare og udvide en international orden, der er venligssindet over for vort samfund, vor velstand og vore principper."

PNAC var en programerklæring for amerikansk verdensherredømme, for væbnet eksport af kontrarevolution, for permanent imperialistisk krig, der gør den amerikanske militærmagt til den i sidste ende afgørende faktor i 'globaliseringen' og det 'frie (verdens)marked'.

Blandt underskriverne var Floridas guvernør Jeb Bush og en række andre fremtrædende ultrakonservative politikere som Dick Cheney, Donald Rumsfeld og Paul Wolfowitz.

Da George W. Bush ved hjælp af valgsvindel gjorde sin entre i Det Hvide Hus sammen med PNAC-folkene, blev det officiel amerikansk politik,

Nu blev det i september 2002 til *National Security Doctrin* – Bush-doktrinen. Det er planen for et amerikansk verdensdiktatur:

"De store kampe i det tyvende århundrede mellem frihed og totalitarisme endte med en afgørende sejr for frihedens kræfter – og kun én eneste bæredygtig model for national succes: frihed, demokrati og frit initiativ. ...

Disse frihedsrettigheder er rigtige og sande for alle individer; i ethvert samfund – og pligten til at beskytte disse værdier imod deres fjender er et fælles anliggende for frihedselskende mennesker over hele jorden og til alle tider.

I dag indtager De Forenede Stater en position, som er kendetegnet ved militær styrke uden sidestykke og ved stor økonomisk og politisk indflydelse. I overensstemmelse med vor arv og principper bruger vi ikke vor styrke til at presse ensidige fordele igennem. Vi prøver i stedet at skabe en magtbalance, der fremmer menneskelig frihed: vilkår, hvorunder alle lande og alle samfund selv kan vælge de goder og udfordringer, der er forbundet med politisk og økonomisk frihed. Ved at gøre verden sikrere giver vi verdens folk mulighed for at forbedre deres eget liv og tilværelse. Vi vil forsvare denne retfærdige fred imod trusler fra terrorister og tyranner. Vi vil bevare freden ved at opbygge gode relationer mellem stormagterne. Vi vil udvide freden ved at opmuntre frie og åbne samfund på alle kontinenter.

At forsvare vort land imod dets fjender er den føderale regerings første og mest fundamentale engagement. I dag er denne opgave dramatisk ændret."

Terrorangrebene mod World Trade Center og Pentagon 11. september 2001 blev påskuddet for at omsætte *Project for The New American Century* i praksis på globalt plan. Nu kaldtes den 'krig mod terror'. Krig uden ende, militær aggression, ulovlige erobningskrige, utilsløret kolonialisme.

USA's krige i Afghanistan og mod Irak, der i midten af 2004 havde kostet over 100.000 civile irakere livet, er blot starten på et globalt statsterrorregiment i 'frihedens', 'demokratiets' og 'menneskerettighedernes' navn. Støtte til Israels kolonisering og folkefordrivelse af palæstinenserne er et andet element heri.

Den ledsagende demagogi er af goebbelsk karat, og den globale terrorkrig vil overgå Hitlers, hvis den ikke stoppes af arbejderklassen og folkene. De anførte dokumenter er den 3. verdenskrigs krigserklæring: den amerikanske imperialismes krig mod verdens folk – og mod dens rivaler.

En oprustning uden sidestykke i verdenshistorien og suveræn militær overlegenhed er grundlaget for denne

fascistiske amerikanske drøm.

Strategien for det amerikanske verdensdiktatur sigter på at skabe rammerne for styring af de globale markeds kræfter til fordel for monopolerne og de multinationale selskaber i almindelighed. Det 'frie marked' skal sikres af den største og mest dødbringende militærmagt nogensinde, uendelig meget stærkere end Hitlers.

USA vil være i stand til at føre flere større krige samtidig og føre krig med alle våbenarter, atomvåben indbefattet. Krigene skal føres fra verdensrummet, fra oceanerne og fra militærbaser i USA og i snesevis af andre lande med proamerikanske regimer, 'demokratisk' udvalgte eller ej, spredt over kloden.

Al folkelig modstand mod USA's aggression skal slås ned – og enhver ny rival skal sættes på plads, inden den når at udfordre det amerikanske herredømme – hvad enten det er EU, Kina, Rusland eller det er kombinationer af rivaliserende imperialistiske alliancer.

Blandt resultaterne af fascismens nederlag i 2. verdenskrig var etableringen af FN og stadfæstelsen af en række internationale retsprincipper.

Nürnberg-tribunalet erklærede anstiftelse af aggressionskrig som den ultimative forbrydelse mod menneskeheden:

"At anstifte en aggressionskrig er ikke blot en international forbrydelse; det er den største internationale forbrydelse, som kun adskiller sig fra andre krigsforbrydelser ved, at den i sig selv rummer hele det akkumulerede onde."

Krigen mod Irak, som George W. Bush har udløst sammen med en række medsvorne militærfolk og statsledere, er en aggressionskrig, ifølge international lov.

"Aggression er en stats brug af væbnet magt mod en anden stats suverænitæt, territorielle integritet eller politiske uafhængighed, eller på nogen anden måde, som er uforenelig med FN's Charter," hedder det i FN's generalforsamlings Resolution 3314, vedtaget i kølvandet på Vietnamkrigen.

De eneste to undtagelser, hvor FN's charter tillader brug af væbnet magt mod en anden stat, er ved selvforsvar, eller når den autoriseres af Sikkerhedsrådet.

Irak-krigens anstiftere – indbefattet George W. Bush og hans regering og generaler, Tony Blair og Anders Fogh

Rasmussen og Co. – hører ikke hjemme på ministertaburetter, men foran en krigsforbryderdomstol.

I sine terroristiske krige begår den amerikanske besættelsehær talløse andre krigsforbrydelser. Den tilsidesætter krigskonventionerne og bedriver barbarisk, systematisk tortur i Guantanamo og Abu Ghraib. Den raserer modstandsbyen Falluja, bruger napalm, forarmet uran, klyngebomber og andre forbudte våben. Den rammer civile med bomber og nedskyder dem med tilsigtede kugler, den foretager regulære likvideringer af sårede. Den på påtvinger amerikansk dikterede love til fordel for de amerikanske monopoler, etablerer illegitime regeringer og gennemfører propagandavalg baseret på svindel.

Ingen drager USA til ansvar. 'Den ny verdensorden' har placeret USA i en stilling, hvor det er hævet over og unddraget international ret.

International lov og dens institutioners amputering og sammenbrud er en af omkostningerne ved USA's sejr i 'den kolde krig'.

I centrum for den amerikanske globale

strategi står kontrollen med verdens energiressourcer og dens olierigdomme – sikring af supermagtens globale militære overlegenhed og geostrategiske dominans.

De to centrale regioner, der er i spil på 'det store skakbræt' (med geopolitiker Zbigniew Brzezinskis udtryk), er Mellemøsten med dets enorme olierigdomme og Eurasien, Kaukasus og Sortehavet, også med enorme rigdomme.

Eurasien og Kaukasus er efter Brzezinskis opfattelse det afgørende led for at sikre amerikanske verdensherredømme. Kontrollen her skal forhindre det kapitalistiske Rusland i at rejse sig igen og det økonomisk ekspanderende (social)kapitalistiske og (social)imperialistiske Kina i at blive en alvorlig konkurrent til den amerikanske supermagt.

Efter 1991 er talrige små og mellemstore lande, som opstod efter Sovjetunionens sammenbrud, gledet ind i USA's og den vestlige imperialismes interessesfære. Nogle er gået til EU sammen med de fleste af de tidligere Østbloklande, næsten alle er i dag spækkede med amerikanske eller (hvad der er næsten det samme) NATO-militærbaser og proamerikanske regimer.

Alle på gaden 19. marts 2005!

Global aktionsdag

2-året for starten på Irak-krigen

Stop besættelsen af Irak!

De danske tropper hjem NU!

Demonstration i København og andre danske byer

Arr. Nej til krig

I denne region er USA ikke gået i krig. Hovedmetoden har været at manipulere og kontrollere de 'pluralistiske' og 'demokratiske' valg efter Sovjetunionens sammenbrud.

Metoderne blev udviklet i forbindelse med valgene i Østeuropa efter 'murens fald'. I Serbien afprøvede man efter NATO's krig i 1999 en endnu mere udbygget og raffineret model. Den består i at skabe en aktivistisk bevægelse til fordel for den pro-amerikanske kandidat gennem sofistikerede og velgennættede valgkampagner, der markedsfører dem som mærkevarer. Det organiseres og finansieres af den amerikanske regering via konsulentfirmaer, tænketanke, opinionsinstitutter, diplomater og gennem diverse ngo'er. Det hele ledsages af internationale mediekampagner for at tilsværte modkandidaterne.

Efter succes'en i Serbien afprøvede man den i Hviderusland i 2001, hvor det imidlertid mislykkedes. Til gengæld har den været træfsikker siden: I 2003 fik den anbragt USA's mand som præsident i Georgien – og med den 'orange revolution' ('kastanjerevolutionen') i Ukraine i 2004 fik man den store gevinst hjem.

I sin bog 'The Grand Chessboard: American Primacy and its Geostrategic Imperatives' (1997) skrev Brzezinski, der i sin tid var sikkerhedsrådgiver for den demokratiske præsident Jimmy Carter, om Ukraine og amerikansk geostrategi:

"Ukraine, et nyt og vigtigt område på det euro-asiatiske skakbræt, er et geopolitisk omdrejningspunkt, fordi selve dets eksistens som et uafhængigt land bidrager til at forvandle Rusland. Uden Ukraine ophører Rusland med at være et imperium ..."

"... Hvis Moskva genvinder kontrol over Ukraine med dets 52 mio. indbyggere og omfattende ressourcer samt adgang til Sortehavet, vil Rusland automatisk igen få midlerne til at blive en magtfuld imperie-stat, der spænder over Europa og Asien."

"De stater, der har krav på Amerikas stærkeste geopolitiske støtte, er Aserbajdsjan, Usbekistan og Ukraine, der alle tre er geopolitiske omdrejningspunkter. Kijevs rolle underbygger faktisk det argument, at Ukraine er den afgørende stat, for så vidt angår Rus-

lands egen fremtidige udvikling."

Det drejer sig om kontrol med olie, om militær indflydelse og om at forhindre Rusland i at rejse sig igen som konkurrent til USA.

Begivenhederne viser, at Brzezinskis synspunkt deles af begge de to amerikanske partier.

I Mellemøsten er krumtappen den amerikanske støtte til det zionistiske Israel, apartheidstaten, der har tilsidesat flere FN-resolutioner end noget andet land og i mere end 50 år har fordrevet, besat og nægtet det palæstinensiske folk en stat. Det israelske pseudodemokrati, der er baseret på religiøs fundamentalisme og diskriminerer hele den arabiske befolkning, ligger meget langt fra den traditionelle vestlige opfattelse af et parlamentarisk demokrati. Israel er Mellemøstens eneste atommagt og har aldrig været udsat for så meget som en inspektion, ensidige sanktioner. USA betragter det nærmest som endnu en amerikansk stat.

USA's militære rolle i Mellemøsten var begrænset efter den iranske revolution, som fordrev den amerikansk-indsatte shah. I en årrække satsede USA på Saddam Hussein og pustede til ilden mellem Irak og Iran. I 1991 fik USA chancen for et comeback ved den Persiske Golf med den første Golf-krig. Uden at gå til Bagdad tilføjede man Irak et større militært nederlag og påtvang det barske sanktioner, som kostede mere end en million irakere livet, de fleste børn. Golfkrigen gav USA mulighed for militært at bide sig fast i Saudi-arabien og i den kurdiske del af Irak.

Da Bush kom til Det Hvide Hus med sin flok af neokonservative krigsmagere, havde han planen for en ny krig mod Irak med.

I dag ved hele verden, at begrundelsen for denne krig var løgn og propaganda for at bedrage hele verden. Irak havde ikke masseødelæggelsesvåben, Irak havde ingen forbindelse til Al Qaeda, Irak truede hverken New York, London eller København og havde rent faktisk opfyldt FN's sikkerhedsråds krav.

Krigene i Afghanistan og Irak handler om olie og geopolitik. George W. Bushs hensigt om at skabe 'demokrati-er' i hele Mellemøsten skal oversættes til, at USA med militærmagt, penge og

fupvalg vil sikre sig loyale regimer og sætte sig på oliehanerne.

I hele dette spil arbejder USA og Israel så tæt sammen, at det er svært at sige, om det er hunden, der logrer med halen, eller halen, der logrer med hunden.

USA opstiller stadig nye lister over regimer, det ønsker at bringe til fald. De kaldes 'ondskabens akse' eller 'tyranniets udposter', og USA erklærer åbent, at det arbejder for regimeskifte i disse lande. Mediekampagner mod disse lande, økonomisk pressio, sanktioner, undergravende virksomhed, opkøb af 'oppositionen', stadige militære trusler, fulgt op af aggressionskrig. Mønstret gentager sig, og USA har gang i mange hemmelige krige på én gang verden over.

Dets metoder adskiller sig ikke væsentligt fra Hitlertysklands. I dag som i 30'erne følger folkene den gale verdenspotentat og gætter på, hvor det næste slag rettes hen og den næste krig udløses.

*I kalenderen er dagen endnu ikke noteret
Alle måneder, alle dage
står endnu ledige. En af dagene
vil blive krydset af.
(Brecht: Tysk Krigs-ABC)*

FN forhindrede ikke Irak-krigen, selvom generalsekretæren (længe efter) erklærede, at den stred mod FN's charter. Derfor er FN i dyb politisk krise, med svækket legitimitet og autoritet.

De imperialistmagter, som var mod krigen, var ikke villige til at forsvare freden konsekvent. De bøjer sig og søger kompromisser med aggressoren.

For det er imperialismen selv, som er aggressionskrigenes ophav. Krige er uundgåelige, så længe imperialismen eksisterer. Under gunstige omstændigheder kan en konkret krig forhindres. Under alle omstændigheder er det folke- ne, som er hovedkraften i fredens forsvar. Og bryder aggressionskrigen ud, er der to mulige udfald: aggressorens sejr, besættelse og undertrykkelse – eller den væbnede modstandskamps sejr.

Irak-krigens lære er, at kun den folkelige modstand mod krigen er massiv og konsekvent.

Bryder krigen ud, er det den væbnede modstand, der er hovedkraften i at stoppe aggressoren og smide besættelsesmagten ud. Det er tilfældet i Irak,

som det var tilfældet i Vietnam.

Men den folkelige modstand i aggressorernes hjemlande – og verden over – forbundet med den væbnede modstandskamp i det ramte land udgør en alliance, som vil være stærk nok til at tilføje selv en supermagt et afgørende nederlag.

Den irakiske modstandskamp har også vist, at også den nuværende amerikanske militærmagt har sine grænser. Krigen har anspændt den amerikanske aktive militærkapacitet til det yderste og er den væsentligste hindring for, at planerne om ny aggression mod nye mål, som ligger parat i Pentagon og Det Hvide Hus, bliver sat i værk..

Aggression udadtil må nødvendigvis forbindes med krig mod arbejderklassen og folket indadtil, mod tilkæmpede sociale og demokratiske rettigheder.

I disse år løber Bush og Co. storm mod disse rettigheder i USA selv, og med USA som forbillede gennemføres tilsvarende stormløb i alle de øvrige imperialistiske og de fleste kapitalistiske lande. Terrorlovene, som er blevet gennemført i næsten alle lande, udgør det største angreb på de demokratiske rettigheder og menneskerettighederne siden 2. verdenskrig.

Den nyliberalistiske offensiv indadtil – med dens privatiseringer, udliciteringer og nedskæringer af de sociale budgetter – ledsages af angreb på real-lønnen og stadig mere direkte krav om lønnedgang.

I de imperialistiske lande selv bliver massearmoden stadig mere synlig, i form af hjemløse og arbejdsløse. Antallet af folk, der lever under de officielle fattigdomsgrænser (hvor de eksisterer) vokser hastigt i disse år. Også i USA går millioner af børn sultne i seng.

USA er på vej mod fascisme, fascisme i amerikanske farver, indsvøbt i Stars & Stripes. Denne fascisme vil selvfølgelig ikke ligne den italienske eller den tyske nazisme, som fik sin form efter disse landes nationale traditioner og situation.

Den klassiske marxistiske definition af fascisme er, at det er 'monopolkapitalens åbne terroristiske diktatur'. (Dimitrov 1935).

Amerikansk fascisme vokser ud af USA's imperialistiske historie og traditioner, af den hæmningsløse militarisme, af de mest aggressive monopolgruppers

kontrol med statsapparatet, af den indgroede racisme og den kristne religiøse fundamentalisme, der har erklæret krig mod islam og udkæmper et korstog, 'et sammenstød mellem civilisationerne'.

Normalt forbindes fascisme med et etpartistyre. I USA eksisterer der et topartisystem, og netop det amerikanske valgsystem fremhæves som en model for 'demokrati' til efterfølgelse i hele verden. Men hvad, hvis de to partier er enige? Hvad, hvis valgene er svindelvalg? Topartisystemet har en enorm propagandamæssig betydning. Det er et nøgleled i postulatet om den amerikanske civilisations overlegenhed, som bruges som begrundelse for de ulovlige krige. Så længe det ikke modsætter sig de aggressive monopolgruppers fascistiske krigs- og erobningsplaner, er der heller ingen grund til at afskaffe det.

Til gengæld ligger planerne for undtagelsestilstand, der suspenderer de formelle borgerrettigheder og retter sig mod 'den indre fjende' – læs: den politiske protest, parate.

Den amerikanske aggression mod folkene er af både økonomisk, politisk, ideologisk og militær karakter. Den

kombinerer midlerne, men i sidste ende er militærmagten afgørende. Af sine allierede og venner forlanger den amerikanske imperialisme fuld støtte: 'Enten er man med os – eller mod os!' Enten støtter man det amerikanske korstog for 'demokrati' og 'frihed' og 'krigen mod terror' – eller også er man selv et mål.

De pro-amerikanske regimer har en yderst begrænset bevægelses- og manøvre-frihed. For lakajregimerne i de afhængige lande eksisterer den slet ikke. Mange af dem får tilmed påtvungent dollaren som deres møntfod.

Det amerikanske pres ligger over hele kloden – selv på de øvrige stormagter og aspirerende supermagter, som også tager ved lære af USA for selv at drage fordel af dets 'krig mod terror' eller andre opfindelser.

De 'fremskredne lande' er sunket uhjælpeligt ned i en hæmningsløst rasende reaktions mørke. Lenin sagde det sådan: 'Imperialisme betyder reaktion over hele linjen'.

Folkene må selv tage deres skæbne i hænderne og danne en verdensomspændende front mod fascisme og imperialisme, mod USA og dets støtter, mod aggression indadtil og udadtil.

Tag med på

Antifascistisk og antiimperialistisk sommerlejr på Midtsjælland 8. juli – 15. juli 2005

- * *USA's globale strategi*
- * *Irak, Palæstina, krigen mod terror*
- * *Statsfascisme og nazibevægelser*
- * *Den europæiske Union og globaliseringen*
- * *Folkenes modstand*
- * *Debat, musik, teater, sport, fest...*

Start fredag den 8. juli om aftenen – Afrejse fredag den 15. om morgenen

Priser med 7 overnatninger og fuld pension: 1.150,- Fattigrøve og unge 900,-
Børn 7-13 300,- Børn under 7 gratis. Ophold pr. døgn 190,-

For tilmelding, kontakt

DKU på tlf. 60 80 96 96 / email: dku@dku99.dk

APK på 35 43 49 50 / email apk@apk2000.dk

eller skriv til

DKU c/o Oktober, Egilsgade 24 kld., 2300 KBH S

Husk at oplyse navn, adresse og evt. email

Arr: DKU, Unge mod fascisme, Stop Terrorkrigen, APK m.fl.

Jørgen Buch i Galleri Oktober

Invitation til fernisering

**Fredag den 18. februar
kl. 16 - 17.30**

*Nye malerier af Jørgen Buch
Sommer & satire
Lidt musik og lidt til halsen.*

**På gensyn i Oktober Galleri,
Egilsgade 24, 2300 S.**

Foreningen Oktober inviterer: Bidstrup på Arbejdermuseet

Foreningen Oktober inviterer alle, der har lyst, til at deltage i et besøg på sær-udstillingen på Arbejdermuseet med Herluf Bistrup's satirer:

SØNDAG DEN 27. FEBRUAR

Vi mødes foran museet kl. 13.45, Rømersgade 22.
De lukker kl. 16, så vær præcis. Børn og barnlige sjæle er også velkomne.

Maleren Jørgen Buch fortæller om Bidstrup

Entré: 7-13 år 30 kr, voksne 50, rabatter til pensionister, studerende med studiekort, familier, Politiken PLUS-kort, grupper over 20.

www.arbejdermuseet.dk

Bolcher

blomster, tyggegummi, balloner,
visitkort og alskens hokus-pokus
prægede den såkaldte valgkamp,
hvor ingen kunne adskille det ene løfte fra det andet,
- og de mange som ikke stemte kan sige,
- om den røde eller blå ballon vandt valget er ét,
- for begge vil med deres førte politik medføre katastrofe og
sønderdeling af land og folk,
- og dette ændres ikke ved arbejde i,
- men udenom parlamentet

8. marts 2005

Kvindernes Internationale
Kampdag

Debataften kl. 19.00

Deltag i debatten
- *Kvinder - Set gennem
modens briller*
- *Moden som politisk
virkemiddel*

Spisning til små penge
ml. 17.30 og 19.00

Arr. APK og DKU

Sted:

Oktober bogcafe og galleri

Egilsgade 24
2300 Kbh. S

Lørdag den 19. februar :

***Vi henvender os til det
danske militær***

**Dragør Havn kl. 11
Aflandshage kl. 13**

Arr. Kvinder for fred og
Valby og Sydvest mod krig
Biltransport fra Valby -
Ring 51 78 09 06.

*Begivenheden er en mobilisering til
demonstrationen den 19. marts.*

**STOP BESÆTTELSEN -
TRÆK DE DANSKE TROPPER
HJEM NU**

Bagved debatten om den globale opvarmning

Forurening, global opvarmning, stigende vandstand, voldsomme storme, oversvømmelser, hedeølger, tørke, dyre- og plantearter, der udrykkes, koralrev, der uddør. Det ved vi sker. Der er bare ikke enighed blandt eksperterne om årsagen til klima-ændringerne. Hvorfor nu ikke det? Det har da ellers været 'børnelærdom' i mange år efterhånden at forstå CO₂-kredsløbet.

ExxonMobile = Mobile = Esso er verdens største olieselskab og gør en indsats

Siden 1998 har selskabet brugt mindst 12 mio. dollars = 70 mio. kr. på at påvirke politikken over for klima-ændringer. Pengene er brugt til forskningsinstitutioner og forskere med en såkaldt klima-skeptisk holdning, til tidsskrifter og mediepåvirkning, til baggrundsviden til politikerne, til påvirkning af lovgivningen.

Her er et forenklet billede af et stort netværk med nogle af ExxonMobiles væsentlige forbindelser til personer og institutioner og nogle tal på større donationer:

Forbindelser i Bush-administrationen:

Hoover Institution, forsker især i krig (forsvarsopgaver) – Condoleezza Rice & Donald Rumsfeld

– *ALEC*, lovinstitut, der forsyner politikerne med modeller; har bl.a. et program for miskreditering af staternes initiativer til at sænke den globale opvarmning (over 2 mio. kr. i 2003) – Michael Leavitt, neokonservativ, USA's miljøbeskyttelse – *American*

Enterprise Institute, *AEI*, en af de største og mest indflydelsesrige tænketanke i USA; støtter neokonservative idealer; har også global opvarmning som område (over 1 mio. kr. årligt 2000-2003) – Dick Cheney & Richard Perle. Der er også forbindelse herfra til den europæiske biotek-, tobaks- og kemiske industri og meget andet.

Misinformation om global opvarmning:

CEI, tænketanken, der har forbindelserne (får ca. 2½ mio. kr. årligt). *Tech Control Service* er en cyber-tænketank, der forbinder de fleste personer knyttet til CEI. CEI har forbindelser til AEI, Heritage Foundation og Hoover Institute og 20 andre organisationer.

Sallie Balieunas, forsker, central person i kampen imod handling mod klima-forandringer: "At kæmpe mod klima-forandringer er spild." Hun har forbindelser til American Petroleum Institute, en handelsorganisation for 300 virksomheder i den petrokemiske industri og dermed forbindelsen til direktøren for ExxonMobile, Lee R. Raymond. Samt til World Climate Report, Statistisk service, Annapolis center (over ½ mio. kr. årligt), Heritage Foundation, Marshall-instituttet (over ½ mio. kr. i 2003), m.fl.

Heritage Foundation en af de ældste og meget indflydelsesrige tænketanke (over 1 mio. kr. i 2003).

Patrick J. Michaels: "I virkeligheden er mennesker kloge nok til at vide, at moderat opvarmning er en fordel." Måske den mest citerede klima-skeptiker; publicerer *World Climate Review*; betalt af olieindustrien; leverede argumenterne til Bush mod Kyoto-aftalen. Han har desuden forbindelser til ALEC, *World Climate Report* og ni andre institutioner.

S. Fred Singer: "Der er ingen overbevisende tegn på, at det globale klima i virkeligheden bliver varmere." Redaktør på *Global Climate Change* newsletter; skribent i *Wall Street Journal* og *Washington Post* m.fl.; konsu-

lent for flere oliefirmaer; og han har modtaget adskillige bidrag fra ExxonMobile. Han har derudover forbindelser til 12 forskellige institutioner samt Hoover Institution.

Atlas Economic Research Foundation – en tænketank om fri markedsøkonomi. Skrev til G.W. Bush, hvorefter han blev væk fra et FN-møde om bæredygtig udvikling i 2002. (Fik over 1 mio. kr. i 2003).

Det er således et ret uoverskueligt billede, men at ExxonMobile poster penge i debatten for at forsvare olieindustrien mod miljøkravene om en jord til at leve på, er vist ret indlysende. Gad vide, hvor direktørernes børn og børnebørn skal bo?

GBe

Kilde: <http://www.exxonsecrets.org/>

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Tid til selvransagelse

Strategien for en arbejderflertalsregering – eller blot en socialdemokratisk ledet regering på basis af radikale stemmer – fik ved folketingsvalget en regulær øretæve. Regeringen og dets støtteparti beholdt deres mandatantal. SF tabte et, Socialdemokratiet tabte tre, mens Enhedslisten opslugede to yderligere mandater. Summa summarum: Det såkaldte arbejderflertal gik to mandater tilbage efter mere end tre års sort borgerlig styre. Det er årtier siden, Socialdemokratiet er så dårligt repræsenteret. Den samlede blok af 'arbejderpartier' har fået så få mandater, at det svarer til Sd's, da det stod stærkt.

Der var masser af råderum for profilering. Samtlige tre 'arbejderpartier' kritiserede korrekt regeringen for at have ført blokpolitik med Dansk Folkeparti, men kendsgerningen er, at de ikke selv – til dels med undtagelse af Enhedslisten – fremlagde endsige var et alternativ. Sd er enige med krigsforbryderregeringen om besættelsen af Irak. Sd og SF er enige med regeringen om EU-forfatningen, hvilket de tilmed har lavet en håndfæstning på, der inkluderer en fælles indstilling til afviklingen af folkeafstemningen om forfatningen. De er grundlæggende enige om kommunalreformen og den kommende såkaldte velfærdsreform. De er med andre ord enige om alle grundlæggende spørgsmål, der sætter dagsordenen for mindre spørgsmål. Deres EU-liderlighed forbyder dem også at være andet, da det er monopolernes EU, der sætter den overordnede dagsorden.

Deres mangel på en klar oppositionspolitik gav sig udslag en total mangel på appel til arbejderklassen. De radikale opsamlede, hvad 'arbejderpartierne' lod ligge.

Valgresultatet udløste en kolossal skuffelse i den etablerede fagbevægelse. De selvudnævnte fagligt aktive kræfter, forsamlet i Fagligt Ansvar, havde gen-

Det bliver dyrt at sætte sin lid til reformistisk politik og arbejderflertals strategi i fire år mere. Initiativet må vristes ud af forbunds- og fagforeningskontorerne. 8-900.000 udstødte må kræve ret til synliggørelse. De godt 2 millioner i arbejde kan og må sætte sig igennem med de vitale krav.

Faglig kommentar

nem tre år med jævnlige landsdækkende tillidsmandsmøder lagt alle deres æg i valgkampens kurv. Når der var brug for at blæse til kamp, som eksempelvis omkring arbejdsmarkedsreformen *Flere i arbejde*, forblev de tavse, hvilket havde sin naturlige forklaring deri, at Socialdemokratiet var med til at strikke forliget sammen.

Dette er nøglen til at forstå deres uformåenhed eller manglende vilje til at bakke arbejderne reelle krav op. Ligesom de fredede Nyrup-regeringen i dens ni-årige periode, således freder de Socialdemokratiet i "opposition", og ligeledes vil de frede dem, hvis de kommer tilbage til regeringstaburetterne. Disse "aktive" kræfter er og har speciel grund til at være skuffede.

Valgresultatets øretæve giver dem anledning til at slikke deres sår. Det er tid til selvransagelse. Dagen efter valget fremkom de da også med et forsøg på en forklaring. Hvad gik der galt?

"Vi kom for sent i gang med arbejdet med de faglige krav til en anden politik, men det er det arbejde, som kan bære frem. Det viser erfaringerne fra valg-

kampen," udtaler Finn Sørensen (Enhedslisten) på vegne af Fagligt Ansvars sekretariat.

- Vi kom for sent. – Javel! Finn Sørensen ved godt, den er for tynd, så der må suppleres:

"Valgkampen viser, at det ikke nytter at tilpasse sig den borgerlige politik. Og hvis velfærdspolitikken ikke er mere markant, end at de borgerlige uden problemer kan overtage de socialdemokratiske holdninger, så er det ikke godt nok. Det løser man ikke ved at søge ind på midten. Derfor er det vigtigt, at de fagforeninger, der har været med i arbejdet med de faglige krav, holder fast i den linje og udbygger samarbejdet med arbejderpartierne lokalt."

- Vi skal få Socialdemokratiet til at ændre politik. Javel! Det har den reformistiske venstrefløj forsøgt i de sidste halvtreds år – uden held. Faktisk er det gået stik modsat: Venstrefløjen har altid tilpasset sig Socialdemokratiets politik. Nyrupregeringen – med Lykketoft som finansminister i en årrække – sikrede sig flertal for sine reaktionære finanslove med SF's og Enhedslistens stemmer.

Den er stadig tynd, Finn Sørensen. Prøv at give arbejderne skylden:

"Den politiske debat er fraværende på arbejdspladserne. Det er vigtigt at få genrejst den politiske diskussion igen, men det er en svær opgave at få vendt den tendens, for det viser, at mange kolleger slet ikke er interesseret i den diskussion. Det kræver, at vi finder nye veje."

Det bliver dyrt at sætte sin lid til reformistisk politik og arbejderflertals strategi i fire år mere. Initiativet må vristes ud af forbunds- og fagforeningskontorerne. 8-900.000 udstødte må kræve ret til synliggørelse. De godt 2 millioner i arbejde kan og må sætte sig igennem med de vitale krav.

Der er en vej. Massekampens vej. Socialismen er målet. FJ